

செல்வையா தோத்தோவும் செல்லக் குழந்தைகளும்

சுவிட்சேரி

செல்லையா தாத்தாவும் செல்லக் குழந்தைகளும்

அ. ஸ்ரீகுமார்

சமூக விஞ்ஞான மன்றம்,
பண்டித்தறிப்பு பெண்கள் உயர்தர பாடசாலை

நூல் : செல்லையா தாத்தாவும்
செல்லக் குழந்தைகளும்
விடயம் : சிறுவர் இலக்கியம்
நூலாசிரியர் : சு. ஸ்ரீகுமரன்
(இயல்வாணன்)
மொழி : தமிழ்
முதற்பதிப்பு : ஆடி, 2008
உரிமை : திருமதி சிவரஞ்சினி ஸ்ரீகுமரன்
தாள் : 70 கிராம், வெள்ளை
அளவு : 148 x 210mm
பிரதிகள் : 1000
எழுத்தளவு : 13 புள்ளிகள்
பக்கங்கள் : viii + 48
ஓவியங்கள் : வ. பாலமுருகன்
அட்டை வாடிவமைப்பு : அ. யூட்சன்
அச்சுக்கோர்வை : ச. விக்கினேஸ்வரன்
அச்சாக்கம் : ஜே. எஸ். பிறிண்டேர்ஸ்,
பண்டத்தறிப்பு
வெளியீடு : சமூக விஞ்ஞான மன்றம்,
பண்டத்தறிப்பு பெண்கள்
உயர்தர பாடசாலை
விலை : 100/-

Title : Chelliah Thattavum
Chellak Kulanthaikalum
Subject : Children Literature
Author : S. Srikumaran
Language : Tamil
First Edition : July, 2008
Copy Right : Mrs. Sivaranjini Srikumaran
Paper : 70 Gsm, White
Size : 148 x 210mm
Type Points : 13pt
Pages : viii + 48
Illustrations : V. Balamurugan
Cover Design : A. Judsan
Type Setting : S. Wickneswaran
Printers : J.S. Printers, Pandeteruppu.
Publishers : Social Science Union,
Pandeteruppu Girls High School
Price : 100/-

ஏன்?

எதற்கு?

எப்படி?

எதனால்?

எப்போது?

இவ்வாறு வினாக்களை எழுப்பி

சதா தேடலில் உழலும்

சிறுவர், சிறுமியருக்கும்

அமரர் பத்மாவதி சுப்பிரமணியம்

(1932 - 2000)

இவ்வாறு வினாவெழுப்பிய போதெல்லாம்

சலிக்காமல் விடை பகன்று

ஊக்கத் தந்த அம்மாவுக்கும்,

ஆசிரியர்களுக்கும்

இது போன்ற பெரியவர்களுக்கும்,

ஆசிரியர்களுக்கும்

இந்தூல்

சமர்ப்பணம்.

அணிந்துரை

ஒரு எழுத்தாளன் என்பவன் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக இருப்பான் என்று கூறுவர். அதாவது அவன் வாழ்க்கையினையே இலக்கியமாக, இலக்கியத்துக்கான களமாகப் பயன்படுத்துவதையும், படைப்பதையும் இங்கு கருத்தில் கொள்ளலாம். ஆனால் இவ்வளவீடு வினோதமான (Fiction) சிறுவர்களுக்கான இலக்கியத்தில் சற்று வேறுபடலாம்.

ஆயினும் அங்கும் அந்த இலக்குக்குரிய சிறார்களின் மனவெழுச்சிக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் பொருத்தமான அறிவூட்டலுக்கான தன்மை காணப்படும். வெறுமனே அறிவூட்டல் என்ற நிலையில் இருந்து வேறுபட்டதாக ஒரு கதை சொல்வதாக அல்லது உரையாடலாக அல்லது இரண்டும் கலந்ததாக இவ்விலக்கியம் அமையலாம். இது உண்மையில் சிறார்களுக்கு மட்டுமல்லாது வளர்ந்தவர்களுக்கும் ஒரு அனுபவத்தைக்

கொடுக்கக்கூடியதாக அமையும். இத்தகைய ஒரு கருத்தியலுடன் தான் இயல்வாணன் என எழுத்துலகில் அறியப்பட்ட நண்பன் ஸ்ரீகுமரனின் இந்நூலை நோக்கலாம்.

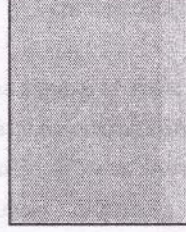
இயல்வாணனின் எழுத்துக்களை மிக நீண்டகாலமாகவே உன்னிப்பாகவும், அனுபவித்தும் படிப்பவன் என்ற வகையில் இவரது படைப்புக்களோடு எனக்கு நன்கு பரிச்சயம் உண்டு. இவரது எழுத்தில் ஒரு இயல்புநிலையும் (Realistic) ஆவலைத் தூண்டும் நடையும் வெளித்துலங்கும். இலக்கியம் வெறும் பொழுதுபோக்கிற்கான சாதனமல்ல என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்த சமூக நோக்கும் கடப்பாடும் கொண்டதாக இவரது படைப்புக்கள் அமைகின்றன. இந்நூல் இவரது ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டின் வழியாகப் பிறந்தது எனலாம்.

இந்த நூலுக்கான ஒரு அணிந்துரையினை எழுதித் தருமாறு கோரி விடயங்களை எனக்கு அனுப்பி வைத்த போதும் இடையில் ஏற்பட்ட தடங்கல்களால் ஒரு வருடமளவில் இடைவெளி ஏற்பட்டதும் இந்நூலை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்துச் சிலாகிக்க எனக்குக் கிடைத்த நற்பேறாகியது எனவும் கூறலாம். எப்படியும் இந்நூல் வெளிவரவேண்டும் என நான் விரும்பினேன்.

இவரது நெஞ்சின் ஆழத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் ஏராளமான அனுபவங்களும் அவற்றின் தாக்கமான சிந்தனைகளும் முட்டை அடை காக்கப்படுவதைப் போல் ஒரு உள்மனச் சித்திரமாக வடிவமைந்து கொண்டே இருக்கின்றதை இந்நூலில் உள்ள படைப்புக்களுக்கூடாகக் காண முடிகின்றது. காலம் வரும் போது அவையும் காத்திரமான படைப்புக்களாக வெளியில் வரும். அறிவு சான்ற நல்லதொரு வாசிப்புக்கு இந்நூல் பெரிதும் உதவும் என நம்புகிறேன்.

முத்து இராதாகிருஷ்ணன்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர்,
மாகாணக் கல்வித்திணைக்களம்,
வட மாகாணம்,
திருகோணமலை.

பதிப்புரை

எமது பாடசாலையின் ஆசிரியர் சுப்பிரமணியம் ஸ்ரீகுமரன் அவர்களது “செல்லையா தாத்தாவும் செல்லக் குழந்தைகளும்” நூலை எமது சமூக விஞ்ஞான மன்றத்தினூடாக வெளியிடுவதில் மகிழ்வும் பெருமையும் அடைகின்றேன்.

எமது பாடசாலையின் பல்வேறு செயற்பாடுகளிலும் ஆக்கபூர்வமாகத் தொழிற்படும் இவர், பாடசாலையின் காலாண்டு சஞ்சிகையான “பண்மகளின்” பிரதம ஆசிரியராக விளங்குகிறார். அத்துடன் பாடசாலை - சமூக உறவை வலுப்படுத்தும் பணியிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். பாடசாலை 185 ஆண்டுகளை நிறைவு செய்துள்ள இவ்வாண்டில் அது சார்ந்த நிகழ்ச்சித் திட்டங்களையும் முன்னெடுத்து வருகிறார்.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி முதமாணி (M.Ed) பட்டம் பெற்றுள்ள இவர் பல கல்வியியற் கட்டுரைகளை எழுதியதோடு ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாக்கங்களையும் செய்துள்ளார்.

எமது பெருமைக்குரிய ஆசிரியரது கைவண்ணத்தில் உருவாக்கப்பட்ட இந்நூல் மாணவரது அறிவு விருத்திக்கும், மனப்பாங்கு விருத்திக்கும் பெரிதும் உதவுமென நான் நம்புகிறேன். இந்நூலைக் கல்வியுலகம் உவந்தேற்க வேண்டுமென ஆசிப்பதுடன், நூலாசிரியரைப் பாராட்டி வாழ்த்துகிறேன்.

திருமதி. கி. சிவராஜா

அதிபர்,

பண்டத்தறிப்பு பெண்கள் உயர்தர பாடசாலை.

என்னுரை

சிறுவர்கள் தேடல் மிகுந்தவர்கள். எவ்விதயத்தையும் துருவி ஆராய்ந்து வினாத் தொடுப்பவர்கள். ஆயினும் அவர்களது வினாக்களுக்கு அநேக சந்தர்ப்பங்களில் விடை கிடைப்பதில்லை. பதிலாக ஏச்சும், புறக்கணிப்புமே அவர்களுக்குக் கிட்டும். சிறார் பருவத்தைக் கடந்து வந்தவன் என்ற வகையிலும், சிறார் பருவத்தினருடன் ஊடாடுபவன் என்ற வகையிலும் இதை நான் உணர்ந்துள்ளேன்.

அவ்வகையில் தேடலில் உழலும் சிறுவர்களும், அவர்களை ஊக்கப்படுத்துகின்ற முதியவரும் சமூக அறிவியல் விடயங்களைப் பேசும் களமாக “செல்லையா தாத்தாவும் செல்லக் குழந்தைகளும்” பத்தி அமைகிறது.

நாங்கள் நால்வர் இணைந்து 1994இல் வெளியிட்ட “சிட்டு” சஞ்சிகையில் முதலில் இத்தொடரை எழுதினேன். சிட்டு 1995 மகா இடப்பெயர்வுடன் நின்று போனது. 2005இல் உதயன் பத்திரிகை சிறுவர் சுடர் பகுதியை மீண்டும் ஆரம்பித்த வேளை அதற்குப் பங்களிக்குமாறு அதன் பிரதம ஆசிரியர் கேட்டிருந்தார். அவ்வேளை “பாபு அண்ணா” என்ற பெயரில் செல்லையா தாத்தாவுக்கும் சிறுவர்களுக்குமிடையிலான சம்பாசனையாக இத்தொடரை எழுதினேன்.

செல்லையா தாத்தா எனது பேரனார். அவர் எனது வாழ்வில் ஒரு முற்போக்கான பாத்திரமாக இருந்தார். என்னை வாசிப்பின் பால் ஈடுபடுத்தி, அதன்வழி எழுத்துத் துறைக்குள் பிரவேசிக்க வைத்தவர் அவர். அவ்வகையில் முற்போக்கான சிந்தனையுடைய செல்லையா தாத்தாவுக்கும் தேடலும் முயற்சியும் மிக்க சிறுவர்களுக்கும் இடையிலான அறிவுபூர்வமான கருத்துப் பகிர்வாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இது வெளிவந்த காலத்தில் இதனை நூலாக்குமாறு நண்பர்கள் பலரும் கேட்டிருந்தனர். ஆயினும் காலச் சூழ்நிலை அதைப் பின்தள்ளி விட்டது. இப்போது

பண்டத்தரிப்பு பெண்கள் உயர்தர பாடசாலையின் சமூக விஞ்ஞான மன்றத்தினர் இதன் வருகையைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளனர்.

உதயன் பிரதம ஆசிரியர் ம. வ. கானமயில்நாதன் அவர்கள் மூத்த பத்திரிகையாளர்; பல்துறைப் படைப்பாளி. அவர் உதயனில் எனக்குக் களம் தந்து ஊக்கமளித்ததோடு இதனை நூலாக்குவதை வரவேற்று, என்னை அறிமுகஞ்செய்து வைத்துள்ளமை பெருமைக்குரியது.

முத்து இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் எனது இலக்கிய சகபாடி. ஓவியராக, சிறுகதை எழுத்தாளராக, கல்வியியலாளராக, அரங்கக் கலைஞராகப் பல்துறைப் பரிமாணம் கொண்டவர். அவர் சிறுவர்களுக்கு வளமுட்டும் பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவர் அணிந்துரை அளித்தமை மகிழ்ச்சிக்குரியது.

இதை நூலாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டபோது இது பாடசாலையின் வெளியீடாக வெளிவரவேண்டும் என்ற விருப்பத்தை வெளியிட்டு அதைச் சாத்தியமாக்கியவர் எமது பாடசாலை அதிபர் திருமதி கி. சிவராஜா அவர்கள். நல்ல செயற்பாடுகளை வரவேற்று ஊக்கமளிக்கும் அவர் பதிப்புரை வழங்கியிருக்கிறார். சமூக விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் திருமதி இ. இராஜசேகரம், திருமதி தி. கருணீசன், திருமதி சு. லிங்கேஸ்வரன் ஆகியோரும் மன்ற உறுப்பினர்களும் இதனை வெளியிட உதவியிருக்கிறார்கள்.

எனது எதிர் பார்ப்புக்கமைய மிகவும் நேர்த்தியாக அட்டைப் படத்தையும், உள் ஓவியங்களையும் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக சித்திரமும் வடிவமைப்பும் துறை விரிவுரையாளர் வ. பாலமுருகன் அவர்கள் வரைந்து அழகுபடுத்தியுள்ளார். அ. யூட்சன் அவர்கள் அட்டையை வடிவமைத்துள்ளார்.

எனது நேரகூசிக்கமைவாகத் தன்னைத் தயார்படுத்தி தம்பி ச. விக்கினேஸ்வரன் இதனைத் தட்டச்சில் வடித்துத் தந்துள்ளார். பண்டத்தரிப்பு ஜே.எஸ். பிறின்டேர்ஸ் நிறுவனத்தினர் நூலை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்துள்ளனர்.

கவிஞர் சு. துரைசிங்கம், சி.ரமேஸ், கி. செல்மர் எமில், அ. யேசுராசா ஆகியோர் என்னை ஊக்கப்படுத்தி இந்நூலின் வருகையைத் துரிதப்படுத்தியுள்ளனர்.

இவர்கள் அனைவருக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

'பத்மபதி'

சு. ஸ்ரீகுமரன்

முருகேச பண்டிதர் வீதி,

சுன்னாகம் தெற்கு, சுன்னாகம்.

01

புளியமர நிழலில் சிறுவர்கள்
கிட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறுமியர்
நாலு பெட்டிக் கெந்தல் விளையாடினர்.
தூரத்தே பனங் கூடலூடாக உயர்ந்த ஓர்
உருவம் வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.
தோளில் துண்டும், வேட்டியும் அணிந்து

நிமிர்ந்து நடந்து வந்து கொண்டிருந்த அந்த உருவத்தைக் கண்டதும் சிறுவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

“செல்லையா தாத்தா வாறார்” கண்ணன் கத்தினான். எல்லோரும் விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு, புளிய மரத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

தாத்தா புன்னகைத்தபடி வந்தார். சற்றுத் தள்ளியிருந்த வைரவரைப் பார்த்து “அப்பனே! வைரவா!” என்றபடி புளிய மரவேரில் அமர்ந்து கொண்டார்.

கோயில் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் அருந்தி விட்டு வந்த இனியன்,

“ஒரே வெயில், களைப்பாய்க் கிடக்குது” என்றான்.

“ஏன் வெயில் காலத்தில் அதிகம் களைக்கிறது?” என்று கேட்டார் செல்லையா தாத்தா.

பிள்ளைகள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர்.

“களைப்பு என்பது நம்முடைய தசை, நரம்பு முதலிய உடலுறுப்புக்களில் ஏற்படுகிற சோர்வுதான். எங்கடை இரத்தம் அசுத்தமடைவதே இப்பிடிச் சோர்வு ஏற்படக் காரணம்” என்றார் தாத்தா.

“எப்படித் தாத்தா?” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“நாங்கள் உணவைச் சாப்பிடுகிறோமல்லவா? மாச்சத்துள்ள, கொழுப்புச் சத்துள்ள, புரதச் சத்துள்ள உணவுகளை நாங்கள் அதிகம் சாப்பிடுகிறோம். இவை செமித்து இரத்தத்தில் சேருது. எஞ்சியவை கழிவாகப் போகின்றன.

அதுபோல நாங்கள் சுவாசிக்கிறோமல்லவா? சுவாசிக்கும் போது எதை உள்ளெடுக்கிறோம் தெரியுமா?” என்று வினவினார் தாத்தா.

“ஒக்கிசனை” என்றான் இனியன்.

“ஓமோம்! அதைத்தான் பிராண வாயு என்று சொல்லுகிறோம். இந்த ஒக்கிசன் செமிபாடடைந்த உணவினை எரிக்குது. இதனாலை வெப்பமும் சக்தியும் நமது உடலுக்குக் கிடைக்குது. உணவிலை இருக்கிற காபன் இந்த ஒக்கிசனுடன் சேர்ந்து காபனீரொக்சைட்டாக வெளியேறுது. இதை நாங்கள் கரியமில வாயு என்று சொல்கிறோம்.

புரதச்சத்து இருக்கிறதே, இது எங்கடை உடலிலை புதிதாகக் கலங்களை உருவாக்கி உடம்பை வளர்க்கவும், அழிந்து போகிற கலங்களுக்குப் பதிலாகப் புதுக்கலங்களை உருவாக்கவும் உதவுது. அழிகிற கலங்கள் வியர்வை, சிறுநீர் மூலமாக வெளியேறுகின்றன.

இப்படியான மாற்றங்கள் எல்லா நேரமும் நடந்து கொண்டு தானிருக்குது. வெப்பமான காலத்திலை இந்தச் செயற்பாடுகள் வேகமாக நடக்கின்றன. ஆனால், கழிவுப் பொருள்கள் எல்லாம் உடனுக்குடனே அகற்றப்படாமல் ஒரு பகுதி இரத்தத்தோட சேர்ந்திருக்கும். இதாலை இரத்தத்தினர் தாய்மை கெட்டுப்போகுது.

தாய்மையான இரத்தம் இருந்தால்தான் மூளை சுறுசுறுப்பாக இயங்கும். தசைகள் செயற்படும். அப்படியில்லாததாலைதான் வெயில் காலத்தில் களைப்பாய் இருக்குது. குளிர்காலத்தில் களைப்பே தெரிவதில்லை” என்றார் தாத்தா.

“அப்படியா தாத்தா! அப்ப குளிர் காலத்திலை கழிவுகள் உடனையே அகற்றப்படுகுது. அதாலைதான் களைப்பு வரேல்லை இல்லையா” என்றாள் சாந்தி.

“ஓமோம்... கோடை வெப்பத்தைத் தணிக்கவும், இதமான காலநிலையை அனுபவிக்கவும் வெக்கையான ஏப்ரல், மே மாதத்திலை நுவரெலியா பக்கம் சுற்றுலா போகிறவை” என்றார் தாத்தா.

“தாத்தா ஒரு கதை.. பிளீஸ்” என்றான் அகிலங்கன். “கதையோ?” தாத்தா சிரித்தார். பிறகு கதையைச் சொன்னார்.

“ஒரு நாட்டை அரசனொருவன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு நீண்டதொரு கதையைக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பிறந்தது. ஆனால், கதை சொல்பவருக்குப் பரிசு கொடுக்க அவனுக்கு விருப்பமில்லை. நீண்டகதை சொல்பவருக்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் தரப்படும் என்று அறிவித்தான். பலரும் அரசனிடம் சென்று கதை கூறினர். ஒரு கிழமை, பத்துநாள், ஒரு மாதத்தில் எல்லோரும் கதையை முடிக்க நேர்ந்தது. பரிசும் கிடைக்கவில்லை. ஏமாந்து போனார்கள். இதைக் கேள்விப்பட்ட முதிய புலவர் ஒருவர் அரசனுக்குப் பாடம் புகட்டும் நோக்கோடு போனார். அரசனுக்கு முன்னால் அமர்ந்தார்.

“அரசே! நான் கதையைச் சொல்லவும், நீங்கள் கேட்கவும் நமது ஆயுள் போதாது. என்றாலும் சொல்கிறேன். நீங்கள் கதையைக் கேட்கும் போது “பிறகு” என்று கேட்க வேண்டும். அப்போதுதான் என்னால் கதையைத் தொடர முடியும்” என்றார். அரசனும் “சரி” என்றார். புலவரும் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஓர் அரசனுடைய நாட்டில் அந்த வருடத்தில் நிறைய நெல் விளைச்சல். அது பத்து ஆண்டுகளுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. அவற்றையெல்லாம் பெரியதொரு களஞ்சியம் கட்டிச் சேமித்து வைத்தான். களஞ்சியத்தின் மேற் பகுதியில் காற்று வருவதற்காக ஒரு துளை விட்டிருந்தான். அதன் வழியாகச் சிட்டுக் குருவியொன்று உள்ளே நுழைந்தது. அங்கிருந்த நெல்லையெல்லாம் தனது கூட்டிற்குக் கொண்டு வரச் சிட்டுக்குருவி எண்ணியது. ஒரு நெல்லைக் கொத்திக் கொண்டு வந்து தனது கூட்டில் வைத்தது.

“பிறகு” என்றான் அரசன்.

“மீண்டும் களஞ்சியத்துக்கு வந்து ஒரு நெல்லைக் கொத்தி வந்து கூட்டில் வைத்தது”

“பிறகு”

“மீண்டும்....” அரசனுக்குப் புரிந்து விட்டது. குருவி ஒவ்வொரு நெல்லாக எடுத்து வந்து போடுவதற்குள் தனது ஆயுள் முடிந்து விடும் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

தனக்குள் வெட்கப்பட்டார். புலவருக்கு ஆயிரம் பொற்காசு களையும் அளித்து அவரை வழியனுப்பி வைத்தார்.

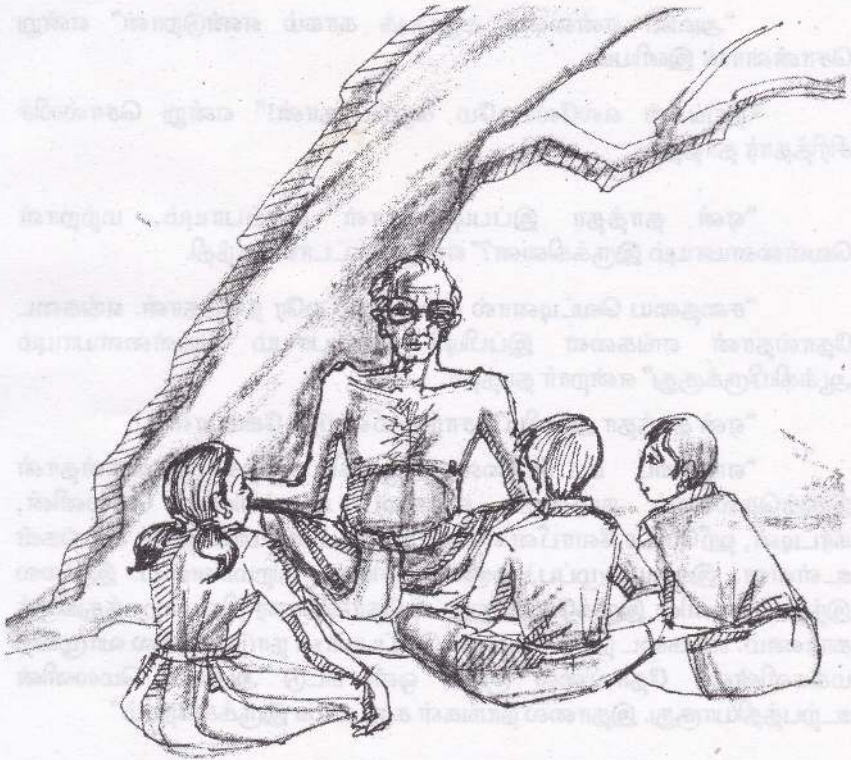
“நல்ல கதை தாத்தா.... புலவரின் புத்திசாலித்தனந்தான் அவரை வெல்ல வைத்தது, என்ன தாத்தா?” என்றான் பிரியன்.

“ஓமோம். நீங்களும் புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொண்டால் வெற்றிதான்” என்று சொல்லியபடி செல்லையா தாத்தா எழுந்தார். பிள்ளைகளும் வீடுகளை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

(15-05-2005)

02

தோளிலிருந்த சால்வையை எடுத்து, புளியமர வேரில் படிந்திருந்த மண்ணைத் தட்டினார் செல்லையா தாத்தா. பின்னர் மரவேரில் அமர்ந்து கொண்டார். விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் ஓடி வந்து அவருகே அமர்ந்து கொண்டனர். தாத்தா எல்லோரையும் ஒரு முறை பார்த்தார்.

செல்லையா தாத்தாவும்
செல்வக் குழந்தைகளும்

அ. பி. குமார்

வழக்கமாக அருகருகே அமர்ந்திருக்கும் இனியனும் எழிலனும் வேறு இடங்களில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றார்.

“என்ன, இனியன் எழிலனை விட்டுத் தள்ளியிருக்கிறார்!”

“அவன் என்னைக் கறுப்புக் காகம் எண்டுறான்” என்று சொன்னான் இனியன்.

“நாங்கள் எல்லோருமே கறுப்பர்தான்!” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் தாத்தா.

“ஏன் தாத்தா இப்படி ஓராள் கறுப்பாயும், மற்றாள் வெள்ளையாயும் இருக்கினை?” என்று கேட்டாள் சாந்தி.

“சதையை வெட்டினால் எல்லாரும் ஒரே நிறந்தான். எங்கடை தோல்தான் எங்களை இப்பிடிச் கறுப்பாயும் வெள்ளையாயும் ஆக்கியிருக்குது” என்றார் தாத்தா.

“ஏன் தாத்தா அப்பிடி?” சாந்தி மீண்டும் கேட்டாள்.

“எங்கடை உடம்பிலை இருக்கிற நிறக் கலங்கள்தான் இதுக்கெல்லாம் காரணம். எங்கடை உடம்பிலை மெலனின், கரட்டின், ஹீமோகுளோபின் என்று மூன்று வகையான நிறக் கலங்கள் உள்ளன. இவை பழுப்பு, மஞ்சள், சிவப்பு நிறமானவை. இதிலை இந்த மெலனின் இருக்கே, இதுதான் தோலின்ரை நிற மாற்றத்துக்குக் காரணம். எங்கடை நாடு போலை வெப்பமான நாடுகளிலை வாழுகிற மக்களின்ரை தோலிலை சூரிய ஒளி பட்டு அதிகம் மெலனின் உற்பத்தியாகுது. இதாலை நாங்கள் கறுப்பாக இருக்கிறோம்”

“அப்ப ஏன் தாத்தா வெள்ளைக்காரர், மஞ்சள்காரர், கறுப்பர் எண்டு இனங்களைப் பிரிச்சுச் சொல்லினை” என்று கேட்டான் எழிலன்.

“ஆதிகாலத்தில் மனிதர்கள் தோன்றிப் பரவிய போது அவர்கள் மூன்று இனங்களாகப் பார்க்கப்பட்டனர். மஞ்சள் அல்லது பழுப்பு நிறமானவர்கள் மங்கோலியர்கள் என்றும், கறுப்பு நிறமானவர்கள் நீக்ரோக்கள் என்றும், வெள்ளை நிறமானவர்கள் காக்கேசியர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இப்போது எல்லா இனத்தவர்களும் கலந்து பல்வேறு நிற வேற்றுமையான இனத்தவர்கள் காணப்படுகின்றனர். இப்போது காக்கேசியர்,

மொங்கோலியர், நீக்ரோக்கள், மலாயர், அமெரிக்கர் என ஐந்து வகையான இனப்பிரிவினர்களைச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் இது சரியான வகைப்பிரிப்பு இல்லை. ஏனென்றால் ஒரு இனத்திலேயே பல்வேறு நிற வேறுபாடுகள் உள்ளன”

“அப்படியென்றால் எங்களிலை கறுப்பு, வெள்ளையெண்டு சொல்லுறது பிழைதானே தாத்தா?” என்று கேட்டான் இனியன்.

“ஓமோம். வெள்ளைக்காரன் பார்வையிலை நாங்க எல்லாரும் கறுப்பர்தான். அதுக்காக கிறீமுகள் பூசி முகத்தை வெள்ளையாக்கினால் நாங்கள் வெள்ளைக்காரர்களாகி விடேலாது. முக்காலும் காகம் முழுக்கி குளித்தாலும் கொக்காகுமோ? எண்ட பழமொழியை நீங்கள் கேள்விப்படேல்லையே பிள்ளையள்”

“கேள்விப்பட்டனாங்கள் தாத்தா” என்றனர் எல்லோரும். “எங்கடை இயல்பிலையிருந்து மாற வெளிக்கிட்டமெண்டால் நிறம் மாறின நரி போலத்தான் கஷ்டப்படவேணும்”

“அதென்ன கதை தாத்தா?” இனியன் கேட்டான். தாத்தா கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்தார். சிறுவர்கள் கதை சொல்லுமாறு நச்சரித்தனர்.

“சரி சொல்லுறன். காட்டில் வாழ்ந்த நரியொன்றுக்கு மக்கள் வாழ்கின்ற நகரமொன்றுக்குச் செல்வதற்கு விருப்பம் ஏற்பட்டது. ஒருநாள் அது யாரிடமும் சொல்லாமல் நகரத்திற்குள் நுழைந்தது. நரி வருவதைக் கண்ட ஊர் நாய்கள் ஒன்று சேர்ந்து அதைத் துரத்திச் சென்றன. நரி தப்பினோம் பிழைத்தோமென ஓடி ஒரு ஆள் நடமாட்டமில்லாத வீட்டிற்குள் நுழைந்து பதுங்கிக் கொண்டது.

அந்த வீடு ஒரு ஓவியக் கலைஞனின் தொழிற்சாடம். அவன் இடையிடையே வந்து அந்த அமைதியான இடத்தில் இருந்து ஓவியங்களை வரைவான். பின்னர் சென்று விடுவான். வெளியே

நாய்களின் குரைப்பொலியைக் கேட்ட நரி மேலும் உள்ளே சென்று, வர்ணக் கலவைகள் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தில் பதுங்க முயன்றது. அப்போது வர்ணக் கலவைகள் இருந்த வாளிகள் சரிந்து வீழ்ந்தன. நரியின் உடலெங்கும் பல நிறங்களும் அப்பிக் கொண்டன.

இப்போது நரி நிறம் மாறி விட்டது. நாய்களின் சத்தம் ஓய்ந்த பிறகு நரி வெளியே வந்தது. வேகமாகக் காட்டிற்குச் சென்று விட வேண்டுமென எண்ணியது. வீதியால் வேகமாக நடந்து போகும் போது எதிர்ப்பட்ட நாய்களெல்லாம் பயந்து ஓடின. மனிதர்கள் கல்லால் எறிந்து கலைக்காமல் வேடிக்கையாகப் பார்த்தனர்.

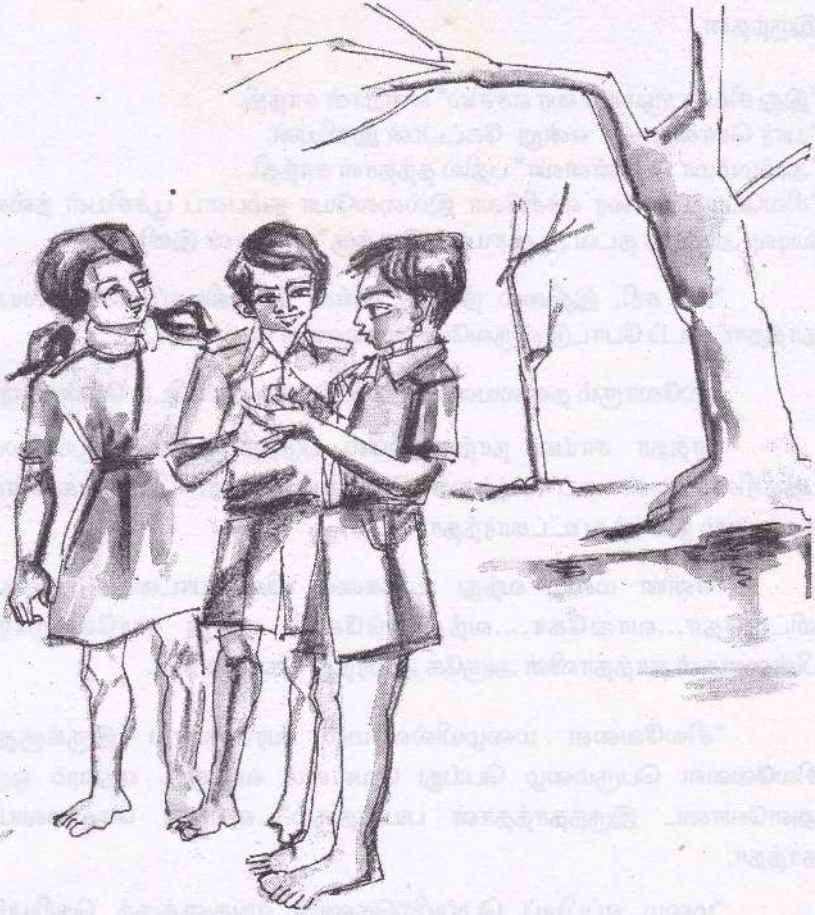
நரிக்குப் புதுமையாக இருந்தது. தன்னிலே ஏதோ மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு கொண்டது. காட்டிற்குள் கம்பீரமாகப் பிரவேசித்தது. ஏதோ ஒரு புதிய மிருகம் வருகிறது எனக் கருதிய விலங்குகளெல்லாம் தறி கெட்டு ஓடின. நரிக்குத் தானே காட்டு ராஜா ஆக வேண்டுமென்ற ஆசை ஏற்பட்டது. மிருகங்கள் எல்லாவற்றையும் அழைத்தது. தானே ராஜா என்றது. எல்லா மிருகங்களும் பயத்தில் தலையசைத்தன.

சில நாள்களின் பின்னர் காட்டில் மழை பெய்தது. அப்போது நரியின் உடலிலிருந்த நிறமெல்லாம் கரைந்து போனது. ஏனைய மிருகங்களும் நரியை இனங்கண்டன. ஏமாற்றிய நரியை விரட்டித் துரத்தின. ஓடி ஓடிச் சோர்ந்து போன நரி, ஓரிடத்தில் வீழ்ந்து இறந்து போனது” என்று கதையைக் கூறி முடித்தார் தாத்தா.

“இப்பிடியொரு நாடகம் பாத்தனாங்கள் தாத்தா” என்றாள் சாந்தி. “ஓஹோ... நீங்களும் பஞ்சவர்ண நரியார் நாடகம் பாத்தனீங்களே! இந்தக் கதைதான் அந்த நாடகத்திலை வந்தது. குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் என்ற எழுத்தாளர் பஞ்சவர்ண நரியார் என்ற பெயரில் இந்த நாடகத்தை எழுதியிருக்கிறார்” என்றார் தாத்தா.

“சரி பிள்ளையளே! நேரமாச்சு. நான் நடக்கப் போறேன்” என்று சொல்லியபடி தாத்தா எழுந்தார். பிள்ளைகளும் புறப்படத் தயாராகினர்.

(22-05-2005)

03

கிரண்டு நாள்களாக மழை கொட்டி
ஓய்ந்திருந்தது. புளியடி மைதானம் சேறும்
சகதியுமாகக் காணப்பட்டது. சிறுவர்கள்
மைதானத்தில் ஒன்று கூடினார்கள். மழையின்
பின் ஓடித்திரியும் தம்பளப் பூச்சிகளைப்
பிடித்து, கைகளில் விட்டு வேடிக்கை

பார்த்தனர். சிவந்த கம்பளித் துணிகள் போல அவை மிருதுவாக இருந்தன.

“இது சிவபெருமான்ரை எச்சில்” என்றாள் சாந்தி.

“யார் சொன்னது?” என்று கேட்டான் இனியன்.

“அம்மம்மா சொன்னவா” பதில் தந்தாள் சாந்தி.

“சிவபெருமான்ரை எச்சிலோ இல்லையோ தம்பளப் பூச்சியள் நல்ல வடிவு. அதைத் தடவ ஆசையாய் இருக்கு” என்றான் இனியன்.

“சரி சரி, இதிலை நிண்டு என்ன செய்கிறது? செல்லையா தாத்தாட்டைப் போட்டு வருவமே?” கண்ணன் கேட்டான்.

எல்லோரும் தலையசைத்து விட்டுத் தாத்தாவிடம் சென்றனர்.

தாத்தா சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்தபடி ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். பிள்ளைகளைக் கண்டதும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“என்ன மழை வந்து உங்கடை விளையாட்டைக் குழப்பி விட்டுதோ...வாங்கோ....வந்திருங்கோ” என்று வரவேற்றார். பிள்ளைகள் தாத்தாவின் அருகே அமர்ந்து கொண்டனர்.

“சிலவேளை மழையில்லாமல் வரட்சியாய் இருக்குது. சிலவேளை பெருமழை பெய்து வெள்ளம் வருகுது. எதுவும் ஒரு அளவோடை இருந்தாத்தான் பயன்தரும்” என்றார் செல்லையா தாத்தா.

“மழை எப்பிடிப் பெய்யிறதெண்டு எங்களுக்குத் தெரியும். பூமியிலை நீர்நிலைகள், தாவரங்களிலிருந்து நீர் ஆவியாகி மேலே போய் ஒடுங்கிக் குளிர்ந்து மழையாகப் பெய்யுது. இந்த நீர் பூமியிலை விழுந்து மறைந்து போகிறதே! இது எங்கை போகுது தாத்தா?” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“நிலத்துக்கைதான். நாங்கள் இருக்கிற இடம் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளால் ஆனது. கடல் ஆழத்திலை இருக்கிற கருங்கற் பாறைகளுக்கு மேல் கடல் உயிரினங்களின் சுவடுகளான சங்கு,

சிப்பி, சோகி, கடல் சாதாளை போன்றவை படிந்து காலப் போக்கிலை இறுகி ஏற்பட்டதே இந்தச் சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகள்.

இந்தப் பாறைகள் நீரைக் கசிய விடும் தன்மை கொண்டவை. மழை பெய்த பிறகு மழை நீர் வடிந்து பாறைப் படைகளுக்குள் ஊடுருவி நிற்குது. அதைத்தான் நாங்கள் கிணறுகள் மூலம் குடிதண்ணீராகப் பாவிக்கிறம்” என்றார் தாத்தா.

“அப்ப மழை நீர் கடலுக்குப் போறேல்லையோ?” என்று வினவினான் இனியன்.

“இப்ப மழை குறைவு. அப்ப நாங்கள் இளந்தாரியாய் இருக்கேக்கை மழை சோனாவாரியாகப் பெய்யும். முழங்கால் அளவுக்கு வெள்ளம் பாயும். அப்பவெல்லாம் 90 ஆயிரம் ஏக்கர் அடி நீர் நிலத்தை அடையும் என்று கணக்கிட்டிருந்தார்கள். அதிலை 40 ஆயிரம் ஏக்கர் அடி நீர் விவசாயத்துக்கும், குடிதண்ணீர்த் தேவைக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. மிகுதி 50 ஆயிரம் ஏக்கர் அடி நீர் நிலத்துக்குக் கீழே காணப்படும் பாறைப் படைகளுக்கு இடையே உள்ள வாய்க்கால்கள், துளைகள் மூலமும், நில மேற்பரப்பில் காணப்பட்ட மூன்று ஆறுகள் மூலமும் கடலை அடைந்தன” என்றார் தாத்தா.

“என்ன தாத்தா ஏக்கர் அடி எண்டது?” என்று கேட்டான் கண்ணன்.

“மூண்டு ஆறுகள் எண்டங்கள் தாத்தா. யாழ்ப்பாணத்திலை ஆறுகள் இருக்கெண்டு நான் படிக்கேல்லையே!” என்றான் அகிலங்கள்.

“ஏக்கர் அடி நீர் எண்டால் ஒரு அடி உயரத்திலை ஒரு ஏக்கர் பரப்பிலை நிற்கக் கூடிய நீரின்ரை அளவு. ஓ... ஆறுகள் யாழ்ப்பாணத்திலை இல்லைத்தான். ஏனென்றால் இங்கே மலை இல்லை. மலையின் உச்சியிலிருந்து அருவியாக ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்து, மலையடிவாரத்திலை அந்த அருவிகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து உருவாவதே ஆறு. ஆனால் மழை காலத்திலை மேலதிக மழை நீரைக் கடலுக்கு எடுத்துச் செல்லும் பெரிய வாய்க்கால்களையே நாங்கள் ஆறு எண்டு அழைக்கிறம்.

அப்பிடி மூண்டு ஆறுகள் இங்கை இருக்கு. ஒண்டு வழுக்கையாறு. இது தெல்லிப்பளை அம்பனையிலிருந்து அளவெட்டிப் பிளாக்கைக் குளம், கந்தரோடை, சண்டிலிப்பாய், நவாலி ஊடாகச் சுமார் ஏழு மைல் தூரம் ஓடி அராலியில் கடலிலை கலக்குது. வயல்களுக்கு நடுவிலை சின்ன வெள்ள வாய்க்காலாக இது இருக்கு. தமிழ் மன்னர்களின் ரை காலத்திலை கந்தரோடையிலை கதிரமலை இராச்சியம் இருந்ததாம். அப்ப சிறிய மரக்கலங்களிலை போக்குவரத்துச் செய்ய இந்த ஆறு பயன்பட்டதாம். இதிலை உண்மை பொய் எனக்குத் தெரியாது.

அடுத்தது தொண்டைமானாறு. இது வடமராட்சியின் கிழக்கே மண்டலாய் எண்ட இடத்திலை ஆரம்பித்து 30 மைல்கள் ஓடி தொண்டைமானாறு என்றழைக்கப்படும் வல்வெட்டித்துறையை அடுத்த ஊரில் கடலுடன் கலக்கிறது. உக்கிர சிங்க மன்னன் சிங்கை நகரை ஆட்சி செய்த காலத்திலை கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 796 ஆம் ஆண்டளவில் இந்தியாவின் தொண்டை மண்டலத்தை தொண்டைமான் எண்ட அரசன் ஆண்டு வந்தான். அப்ப கரணவாயுக்குப் பக்கத்திலை வெள்ளைப் பரவை எண்ட இடத்திலை சிறப்பாக உப்பு விளைந்தது. அந்த உப்பைப் பண்டமாற்று அடிப்படையிலை தொண்டைமான் வாங்கினான். அதை ஏற்றிச் செல்லும் மரக்கலங்களைக் கொண்டு வருவதற்காக இந்த வாய்க்கால் அமைக்கப்பட்டது. இது ஒரு உப்பு நீர் கொண்ட ஆறு. இப்ப இதாலை 5 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் உவர் நிலமாக மாறிவிட்டது. மற்றது உப்பாறு. இது கப்புதூ எண்ட இடத்திலை ஆரம்பிச்சு 12 மைல் தூரம் ஓடி நாவற்குழியிலை கடலிலை கலக்குது. இதுவும் பேருக்கேற்ப உப்பு நீர் கொண்டதுதான்”

“ஆறு இல்லை எண்டாலும் பேருக்கு மூண்டு இருக்குது. என்ன தாத்தா!” என்றான் இனியன்.

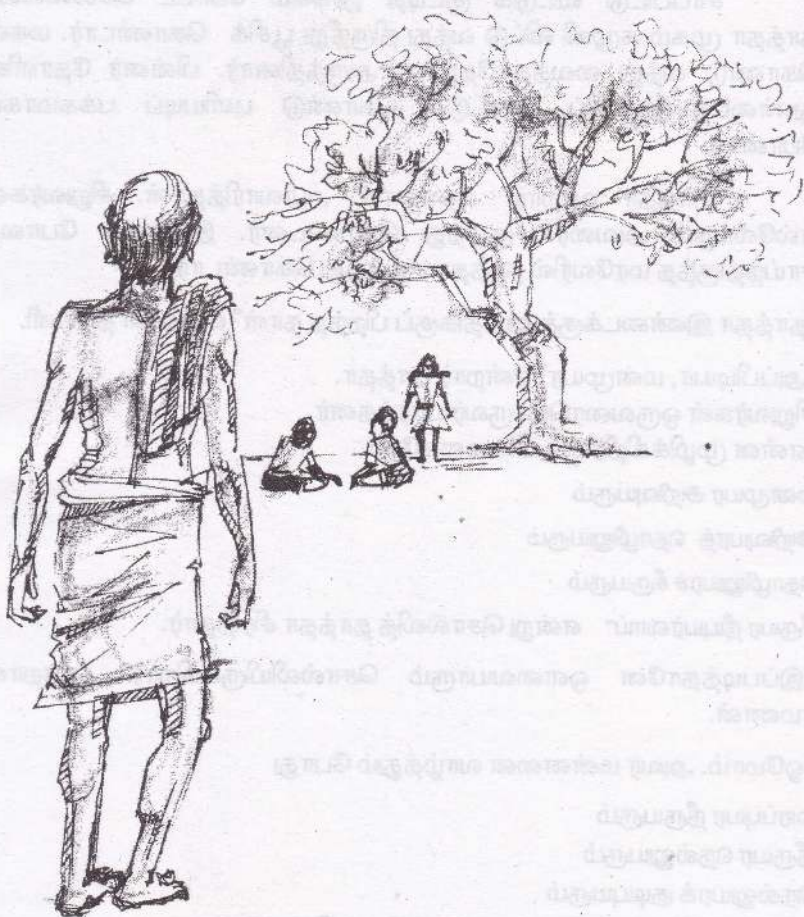
“ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ் எண்டல்லே எங்கடை பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கினை” என்றான் பிரியன்.

“ஓமோம். மணி ஆறாகுது. நான் கொஞ்சம் ஆறப் போறன். நீங்களும் போட்டு வாங்கோ பிள்ளையன், அம்மா போட்டுத் தாற தேத்தண்ணியும் ஆறப்போகுது” தாத்தாவின் நகைச்சுவையான பேச்சைக் கேட்டு நகைத்தபடி பிள்ளைகள் தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்றனர்.

(12-06-2005)

04

ஓத்தியானப் பொழுது கழிந்து, சூரியன் மேற்குப் பக்கமாகச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். சிறுவர்கள் புளியமரத்தின் கீழிருந்து தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். சிறுமிகள் எட்டுப்பெட்டிக் கெந்தல் விளையாடினர்.

சாப்பிட்டு விட்டுக் குட்டித் தூக்கம் போட்ட செல்லையா தாத்தா முகம் கழுவி விட்டு வந்து திருநீறு பூசிக் கொண்டார். மகள் கொண்டு வந்து வைத்த தேநீரை அருந்தினார். பின்னர் தோளில் துண்டைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு புளியடிப் பக்கமாகப் போனார்.

“தாத்தா வாறார்” கண்ணன் ஆரவாரித்தான். சிறுவர்கள் எல்லோரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். இருக்கை போலச் சாய்ந்திருந்த மரவேரில் தாத்தா அமர்ந்து கொண்டார்.

“தாத்தா இண்டைக்குச் சாந்திக்குப் பிறந்த நாள்” என்றாள் தர்சினி.

“அப்பிடியா, மனமுயர” என்றார் தாத்தா.
சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர்.
“என்ன முழிக்கிறீர்கள் பிள்ளைகளே!

மனமுயர அறிவுயரும்

அறிவுயரத் தொழிலுயரும்

தொழிலுயரச் சீருயரும்

சீருயர நீயுயர்வாய்” என்று சொல்லித் தாத்தா சிரித்தார்.

“இப்படித்தானே ஒளவையாரும் சொல்லியிருக்கிறார்” என்றான் ரமணன்.

“ஓமோம். அவர் மன்னனை வாழ்த்தும் போது

வரப்புயர நீருயரும்

நீருயர நெல்லுயரும்

நெல்லுயரக் குடியுயரும்

குடியுயரக் கோனுயர்வான் என்று வாழ்த்தினார்”

“அப்படியெண்டால்.....”

“வரம்பை உயரமாகக் கட்டினால்தான் அதிலே நீர் நிறைந்து நிற்கும். நீர் நிறைந்திருந்தால் நெற்பயிர்கள் செழித்து வளரும். நெல் விளைந்து செழித்தால் மக்கள் பஞ்சம் பட்டினியின்றிச் சிறப்பாக வாழ்வார்கள். மக்கள் நல்ல வாழ்வு வாழ்ந்தால் அதுவே மன்னனது புகழை உயர்த்தும். இதைத்தான் ஒளவையார் அழகாகச் சொல்லி இருக்கிறார்”

“ஓ.....இதுதானே!” என்றாள் சாந்தி.
“ஓமனை பிள்ளை! எத்தனையாவது பிறந்தநாள்?” என்று கேட்டார் தாத்தா.

“பன்னிரண்டு” என்றாள் சாந்தி.

“இன்னும் 88 ஆண்டுகள் சீருஞ் சிறப்புமாக வாழ வேண்டும். அது சரி பிறந்த நாள் பரிசொண்டுமில்லையோ?” சிரித்தவாறு தாத்தா கேட்டார்.

“ரொபி வைத்திருக்கிறேன்”

“ரொபி எனக்கு வேண்டாம். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தங்கடை பிறந்த நாளிலை ஏதாவது நல்ல காரியம் செய்ய வேணும். இதுதான் என்றை ஆசை” என்றார் தாத்தா.

“என்ன செய்யலாம் தாத்தா?” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“உங்கடை பாடசாலை நூலகத்துக்கு ஒரு புத்தகத்தை வாங்கிக் குடுக்கலாம். இதாலை பலபேர் அறிவு பெறுவினையில்லையா?”

“ஓம்”

“அதைப் போல பிறந்த நாள் நினைவாய் ஏதாவது ஒரு மரத்தை நடலாம். இந்த மரம் வளர்ந்து சந்ததி சந்ததியாய்ப் பயன் தரும்”

“ஓம் தாத்தா! அதென்ன சந்ததி சந்ததியெண்டு சொல்லுறியள்” என வினவினாள் சாந்தி.

“உங்கடை வீட்டிலை நிக்கிற பெரிய மாமரம், பலாமரம், தென்னைமரம்...இதுகளை யார் நட்டவை தெரியுமோ...” என்று கேட்டார் தாத்தா.

“எங்கடை வீட்டிலை நிக்கிற பெரிய மாமரம் தான் சின்னனாய் இருக்கேக்கையும் பெரிசாய்த்தான் இருந்ததெண்டு எங்கடை அம்மம்மா சொன்னவ” என்றான் பிரியன்.

“அப்படியெண்டால் அம்மம்மாவின் அப்பாவோ, தாத்தாவோ நட்ட மரந்தான் இண்டை வரைக்கும் எங்களுக்குப் பழமும் விறகும் நிழலும் பசளையும் தருகுது... இல்லையா?” என்று கேட்டார் தாத்தா.

“ஓம்...” என்றனர் பிள்ளைகள்.

“இப்படி பூட்டன், பாட்டன், அப்பா, நீர் என்று தொடர்ந்து வருகிற உறவைத்தான் சந்ததி என்று கூறுவோம். இவ்வாறான சந்ததியைத் தலைமுறை என்றும் சொல்லுவோம். ஒரு தலைமுறை என்பது 33 ஆண்டுகள் கொண்ட காலமாகும்”

“அப்படியெண்டால் தாத்தா ஒரு தலைமுறை. அப்பா, அம்மா மற்றத் தலைமுறை. நாங்கள் இப்பவுள்ள தலைமுறை. என்ன தாத்தா?” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“ஓமோம். நாங்கள் இப்ப காவோலைகள். அப்பா அம்மாவை முத்தல் ஓலைகள். நீங்கள் குருத்தோலைகள்” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் தாத்தா.

“காவோலை விழக் குருத்தோலை சிரிக்கும் எண்ட பழமொழி கேள்விப்பட்டனான். இதென்ன புதுக்கதை சொல்லுகிறியள் தாத்தா?” என்று கேட்டாள் சாந்தி.

“பனை மரத்திலை பிஞ்சு ஓலை குருத்தோலை. அடுத்தது முற்றிய ஓலை. மற்றது காய்ந்து சருகாகி விழுந்து மடியப் போகிற ஓலை காவோலை. மனிச வாழ்க்கையும் இப்படித்தான்” என்று சொன்னார் தாத்தா.

“நீங்கள் காவோலையில்லை. காவோலைகளைப் பார்த்து நாங்கள் சிரிக்கவும் மாட்டோம்” என்று ஒரே குரலில் கூறினர் குழந்தைகள்.

தாத்தா துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு எழுந்தார். பிள்ளைகளும் எழுந்தார்கள்.

(19-06-2005)

05

போன கிழமை பெய்த மழையைத் தொடர்ந்து மைதானத்தில் புற்கள் முளைத்திருந்தன. அவற்றினைப் பிடுங்கி மைதானத்தைச் சுத்தப்படுத்துவதில் சிறுவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

“நல்ல வேலைதான் நடக்குது. நடக்கட்டும்” என்றபடி செல்லையா தாத்தா வந்தார். சிறுவர்களோடு அமர்ந்து புற்களைப் பிடுங்கினார்.

“வேண்டாம் தாத்தா. நீங்கள் புளியமரத்தடிக்குப் போங்கோ. நாங்களும் வாறம்” என்றனர் சிறுவர்கள்.

“எனக்கும் கைக்கு நல்ல பயிற்சி கிடைக்குது. உங்களோடே இருந்து கதைச்சதுமாகுது. வேலை செய்ததுமாகுது” என்றபடி புற்களை வலித்தார்.

“போன கிழமை நல்ல மழை. என்ன தாத்தா?” என்றான் இனியன்.

“இதென்ன மழை மோனை. எங்கடை காலத்திலை முழங் காலளவுக்கு வெள்ளம் பாயும். அப்ப கிணறுகள் எல்லாம் நிறைஞ்சு போயிருக்கும்” என்றார் தாத்தா.

“மழை இல்லாக் காலங்களிலையும் கிணத்திலை தண்ணி ஊறுதுதானே! இது எங்கையிருந்து கிடைக்குது தாத்தா?” என்று கேட்டான் பிரியங்கா.

“மழையாய் பெய்கிற தண்ணிதான் எங்கடை கிணறு களிலையும் ஊறுது” என்றார் தாத்தா. சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்.

“நிலத்திலை விழுகிற மழைநீர் மண்ணுக்குள்ளே போய் நுண்துளைகளையுடைய சுண்ணாம்புக் கற்களுக்குள் ஊடுருவிச் சேர்ந்து நிற்கிறது. பாறையைக் குடைஞ்சு கிணறு வெட்டி அதை நாங்கள் பெறுகிறம். அதிலையிருந்து தண்ணியை நாங்கள் எடுக்க எடுக்க அயலிலை நிற்கிற தண்ணி ஊறி மட்டத்துக்கு வருகுது. மாரி காலத்திலை இந்த மட்டம் உயர்வாய் நிறைய நீருள்ளது போலை இருக்கும். பிறகு மெல்ல மெல்ல வற்றி விடும். நாங்கள் பெறுகிற தண்ணி உண்மையில் மழை தந்ததுதான்” என்றார் தாத்தா.

“எங்கடை கிணறுகள் வத்தி ஊறுது. சில கிணறுகள் வத்தாமல் இருக்குது. இதுக்கு என்ன காரணம் தாத்தா?” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“இப்படி வற்றாத கிணறுகள் பல எங்கடை பிரதேசத்திலை இருக்குது. ஊரெழுவில் பொக்கணை எண்ட இடத்திலை இருக்கிற யாமா எண்ட சிறு குண்டம், குரும்பசிட்டியிலை இருக்கிற பேய்க்கிணறு, நவாலி கிராயிலை இருக்கிற இடி குண்டு, நிலாவரைக் கிணறு எண்டு பல வற்றாத கிணறுகள் இங்கையிருக்குது” என்றார் தாத்தா.

“இதுகள் எப்படி ஏற்பட்டது தாத்தா?” என்று வினவினாள் சாந்தி.

“மழை பெய்யுதல்லே... மழை பெய்யேக்கை மழை நீரிலை மென் காபோனிக் அமிலமும் கலந்து வருகுது. இந்த அமிலம் சுண்ணாம்புக் கற்பாறை இடைவெளிகளுக்குள்ளை புகுந்து, பாறையை அரித்து மெதுமையாக்குது. இதனால் பாறைகள் கோறையாகி, காலப்போக்கிலை அவை இடிஞ்சு விழுந்து விடும். இப்படிப் பாறை இடிஞ்சு விழ, பாறை போன்ற அமைப்பிலை நீர்த்தேக்கம் தோன்றும். நிலாவரை இதுக்கு நல்ல உதாரணம்” என்றார் தாத்தா.

“இராமர் இலங்கைக்கு வரேக்கை குரங்குப் பட்டாளத்துக்குத் தண்ணி விடாச்சதாம். அப்ப இராமர் அம்பாலை குத்தி தண்ணி வரப்பண்ணினவராம். அதுதான் நிலாவரையெண்டு எங்கடை அம்மம்மா சொன்னவ. உண்மையா தாத்தா?” என்று கேட்டான் இனியன்.

“உந்தக் கதையை நானும் கேள்விப்பட்டனான். அதைவிட அதின்ரை ஆழம் தெரியாது எண்டும், நிலா இருக்கிற உயரம் வரைக்கும் அதின்ரை ஆழமிருக்கும் எண்டும் நம்பித்தான் நிலாவரை எண்டு சொல்லிச்சினை. இராமர் கதையையொட்டி இட்டுக்கட்டின கதைதான் இதுவும். ஆனால், இதின்ரை ஆழம் எல்லாம் அறிஞ்சாச்சு” என்றார் தாத்தா. பிடுங்கிய புற்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் குவித்த சிறுவர்கள் தாத்தாவின் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

“இது 50 அடி நீளமும் 40 அடி அகலமும் 164.5 அடி ஆழமும் கொண்டது. கடல் மட்டத்திலிருந்து 0.2 அடி ஆழத்திலை இதின்ரை நீர்மட்டம் இருக்குது. 50 அடி ஆழம் வரை நல்ல குடிநீர். 50 முதல் 80

அடி வரை சவர்நீர். 80 முதல் 130 அடி வரை கடல்நீரை ஒத்த உப்புநீர். அதுக்கு மேலை அடிப்பாகம் வரைக்கும் கடல் நீரை விட உப்புக்காரம் கூடிய நீர்.”

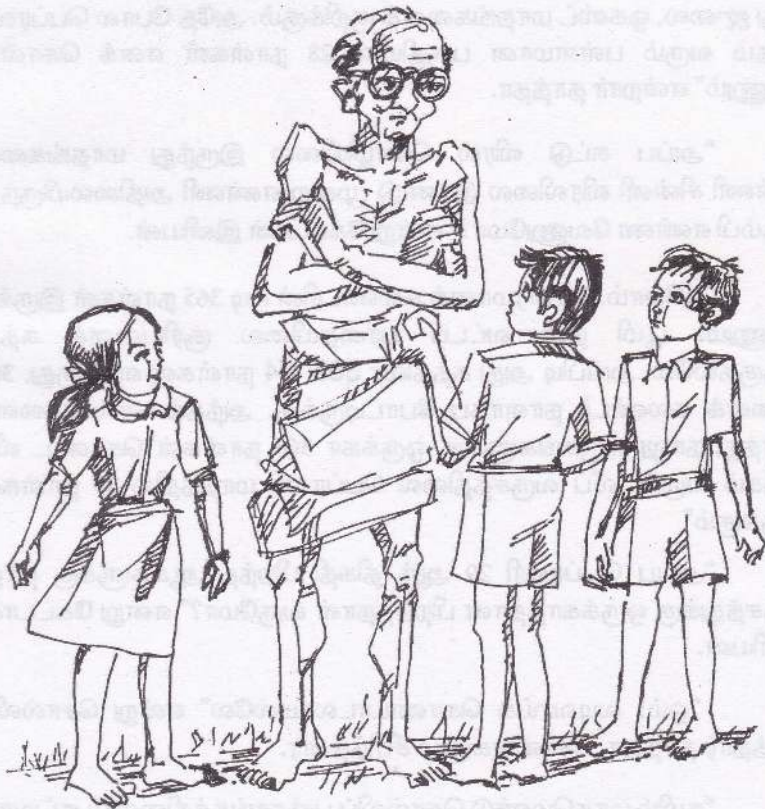
“அப்ப இது எவ்வளவு இறைச்சாலும் வத்தாதோ?” என்று வினவினான் இனியன்.

“1824 ஆம் ஆண்டிலை நீராவியில் இயங்கும் நீர் இறைக்கும் இயந்திரத்தின் மூலம் 8 நாள்கள் இறைச்சும் நீர் வற்றேல்லை. அதுக்குப் பிறகு 1946 ஆம் ஆண்டிலை பாரிய நவீன இயந்திரம் மூலம் ஒரு கிழமைக்கு இறைச்சும் நீர் வற்றேல்லை. ஆனால், நீரின்ரை தடிப்பிலை மாற்றம் ஏற்பட்டதாம். அதன் பின்னர் நிலாவரைக் கிணற்றிலையிருந்து அயற் கிராமங்களுக்கு நீர்ப்பாசனமும் செய்யப்பட்டது. சண்டையோடை எல்லாம் போச்சு” என்று தாத்தா அலுத்துக் கொண்டார்.

“இன்னுமொரு சங்கதி சொல்லுறன். 1905ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 20ஆந் திகதி விடியற் காலையிலை இடிமுழக்கம் போலை ஒரு சத்தம் கேட்டுதாம். நிலம் இடிஞ்சு விழுந்து உப்புத்தண்ணி ஒரு அடி உயரத்துக்குக் கொந்தளிச்சு எழுந்ததாம். அன்றைக்குப் பின்னேரமே தண்ணி வத்திப்போக 10 அடி அகலத்திலை, 40 அடி நீளத்திலை, 30 அடி ஆழத்திலை ஒரு கேணி உருவானதாம். அதுதான் நவாலி இடிகுண்டு” என்று சொல்லிய தாத்தா சால்வையை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டார். தாத்தாவின் புறப்பாட்டை அறிந்த சிறுவர்கள் தாமும் புறப்படத் தயாராகினர்.

(26-06-2005)

செல்லையா தாத்தாவைக் கண்டதும் பிள்ளைகள் ஓடி வந்தனர். தாத்தாவைச் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டனர்.

06

“தாத்தா! பிரியன் கையை மடித்து மாதங்களில் வரும் நாள்களைச் சொல்கிறான். அது சரியாய் இருக்குமா?” என்று கேட்டாள் சாந்தி.

“ஓம் பிள்ளை! கையை மடக்கி கைவிரல்கள் பிரியும் மொழியில் மிதப்பாக இருக்கும் இடங்களை 31 நாள் களாகவும், தாழ்வாக இருக்கும் இடங்களை 30 நாள் களாகவும் கொள்ள வேணும். கடைசி விரல் உள்ள மொழியில் இரண்டு முறை எண்ணவேணும். அது ஜுலை, ஓகஸ்ட் மாதங்களைக் குறிக்கும். அதே போல பெப்ரவரி மாதம் வரும் பள்ளமான பகுதியில் 28 நாள் கள் எனக் கொள்ள வேணும்” என்றார் தாத்தா.

“அப்ப சுட்டு விரல் மொழியிலை இருந்து மாதங்களை எண்ணி சின்னி விரலிலை இரண்டு முறை எண்ணி அதிலையிருந்து திரும்பி எண்ண வேணுமோ?” என்று கேட்டான் இனியன்.

“ஓமோம். சௌரமானக் கலண்டரின் படி 365 நாள் கள் இருக்க வேணும். பூமி நீள் வட்டப் பாதையிலை சூரியனைச் சுத்தி வருகுதல்லே. அப்பிடி அது சுத்திவர 365 1/4 நாள் கள் எடுக்குது. 365 நாளைக் கலண்டர் நாளாகப் போட்டிருக்கு. அந்தக் கால் நாளைச் சேர்த்து நாலு வருசங்களுக்கு ஒருக்கா 366 நாள் கள் கொண்ட லீப் வருசம் வரும். லீப் வருசத்திலை பெப்ரவரி மாதத்தில் 29 நாள் கள் இருக்கும்”

“அப்ப பெப்ரவரி 29 ஆந் திகதி பிறந்த ஆக்களுக்கு நாலு வருசத்துக்கு ஒருக்காத்தான் பிறந்தநாள் வருமோ?” என்று கேட்டான் இனியன்.

“ஓம்! வடிவாய்க் கொண்டாடலாமல்லே” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் தாத்தா. பிள்ளைகளும் சிரித்தனர்.

“தமிழ் மாதமெண்டு சொல்லிப் பஞ்சாங்கத்திலை போட்டிருக் கிறதைப் பாத்திருக்கிறீங்களே?” தாத்தா கேட்கவும்,

“ஓ... கலியாண வீடு, வீடு குடி புகுதல், கோயில் திருவிழாக்கள் எல்லாத்துக்கும் தமிழுக்கு என்று போட்டுத்தானே நோட்டீஸ் அடிக்கிறவை” என்றான் கண்ணன்.

“இதைச் சந்திரமாதம் என்கிறோம். ஒரு அமாவாசைத் திதியிலிருந்து அடுத்த அமாவாசைத் திதி வரை 29.5 நாள் கள் உள்ளன. அதை அண்ணளவாக 30 நாள் கள் எனக் கொண்டு சந்திர

மாதம் கணிக்கப்படுகிறது. ஆனால், ஆங்கில வருசத்திலையிருந்து சந்திரமான வருசத்திலை 11 நாள் கள் குறைவு”

“அப்படியெண்டால் கணக்குப் பிழைக்குமே!” என்றான் பிரியன்.

“எங்கடை பண்டிகைகள், திருவிழாக்கள் எல்லாமே பருவ காலங்களை அண்டித்தான் அமைந்திருக்கு. வயலிலை அறுவடை முடிஞ்சு, உழைச்சுக் களைச்சுப் போய் இருக்கிற மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும், மனநிறைவையும் தாறதுக்குத்தான் இதெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்தச் சந்திரமானக் கணக்குப்படி பார்த்தால் மூண்டு வருசத்திலை 33 நாள் கள் பிந்திப் போகும். இப்படியே போனால் வருசப்பிறப்போ, தீபாவளியோ கூட வேற வேற பருவகாலங்களிலை ஏற்பட்டுப் போகும்”.

“அப்படியெண்டால் கடும் கோடையிலை தீபாவளியும், மாரியிலை வருசப் பிறப்பும் வந்திடுமல்லோ தாத்தா” என்றான் அகிலங்கன்.

“வந்திடும். ஆனா அப்படி வராமல் எங்கடை பஞ்சாங்கங் களிலை ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கு. பூமி சூரியனைச் சுத்தேக்கை சூரியன் ஒவ்வொரு விண்மீன் கூட்டத்தையும் கடந்து போகுது எண்டு கணிக்கிறார்கள். அப்படி இந்த விண்மீன் கூட்டத்தை ஒவ்வொரு ராசிகள் என்று கருதி, சூரியன் ஒரு ராசியைக் கடந்து செல்லும் காலம் 30 நாள் கள் எனக் கணிக்கப்படுகிறது. சூரியன் எப்ப ராசியைக் கடக்கேல்லையோ அது கூடுதலான மாதம் எண்டு கணிக்கப்படுது” என்றார் தாத்தா.

“சில காலத்திலை இப்பிடி 13 மாதம் வந்து உண்மையான ஆங்கில வருசத்தோடை சமப்படுகுதா தாத்தா?” என்று கேட்டான் கண்ணன்.

“இல்லை. பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குள் ஆங்கில மாதத்தைப் போல இருக்கக் கூடியதாக தமிழ் மாதத்தையும் எங்கடை பஞ்சாங்க கணிதர்கள் சமப்படுத்தியிருக்கினை. பஞ்சாங்கத்தைப்

பார்த்தீங்களெண்டால் 32 நாள் கள் இருக்கிற மாதங்களை நீங்கள் காணலாம்” என்றார் தாத்தா.

“தாத்தா ஒரு கதை. பிளீஸ்” என்றான் இனியன்.

“முல்லா கதையைச் சொல்லட்டோ?”

“ஓம்....ஓம்....” என்றனர் பிள்ளைகள்.

“முல்லாவைப் பார்ப்பதற்காக அவருடைய நண்பரொருவர் வந்திருந்தார். வீட்டு விறாந்தையில் அமர்ந்து இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர். இடையிலே ‘உங்களது வயது என்ன?’ என்று முல்லாவைப் பார்த்துக் கேட்டார் அவருடைய நண்பர்.

‘என்னுடைய தம்பியை விட எனக்கு முன்று வயது அதிகம்’ என்றார் முல்லா.

நண்பருக்கோ ஆச்சரியமாக இருந்தது. ‘போன வருஷம் நான் கேட்ட போது உங்கள் தம்பியை விட இரண்டு வயதுதான் அதிகம் என்றீர்களே.....? இப்போது முன்று வயது அதிகம் என்கிறீர்கள்’ என்று கேட்டார் நண்பர்.

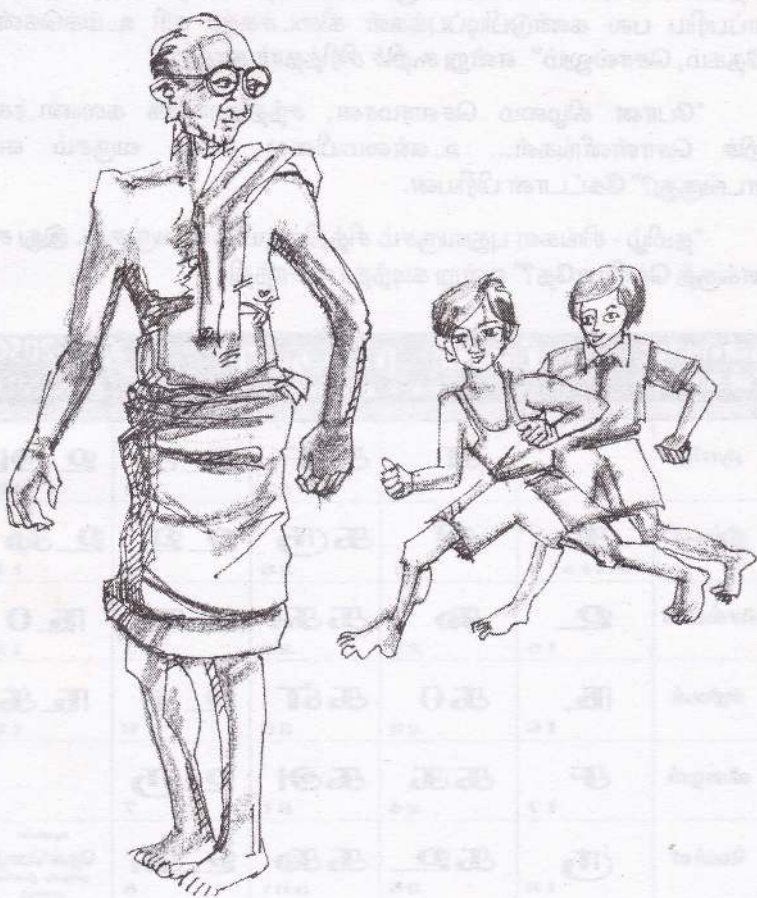
“ஆம்.... அப்படித்தான் சொன்னேன். அதற்குப் பிறகு ஓராண்டு அதிகமாகியிருக்கிறதல்லவா” என்றார் முல்லா.

நண்பருக்குக் குழப்பத்தில் தலை சுற்றத் தொடங்கி விட்டது. பிழையாகக் கூறிய விடயத்தை முல்லா நியாயப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். சமயோசிதமாகவும், விகடமாகவும் பேசுவதில் முல்லா கெட்டித் தனமானவர் என்பது இக்கதையில் இருந்து விளங்குகிறதல்லவா?” என்றார் தாத்தா. “ஓம்....ஓம்....” என்றனர் சிறுவர்கள். தாத்தா எழுந்தார். தோளில் துண்டைப் போட்டுக் கொண்டு நடந்தார். சிறுவர்களும் அவருடன் சேர்ந்து புறப்பட்டனர்.

(17-07-2005)

07

விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் தாத்தாவைக் கண்டதும் புளியமரத்தடிக்கு ஓடி வந்தனர். “தாத்தா! சில சந்தேகங்கள்” என்றான் பிரியன்.

“சந்தேகம் அறிவியல் ரீதியாக வரேக்கை அது சந்தோசமான விடயம். இப்படிச்

சந்தேகங்களை, கேள்விகளை முன்வைச்சதாலைதான் இண்டைக்கு அளப்பரிய பல கண்டுபிடிப்புக்கள் கிடைச்சது. சரி உமக்கென்ன சந்தேகம், சொல்லும்” என்று கூறிச் சிரித்தார் தாத்தா.

“போன கிழமை செளரமான, சந்திரமானக் கலண்டர்கள் பற்றிச் சொன்னீங்கள்... உண்மையிலை தமிழ் வருசம் எப்ப தொடங்குது?” கேட்டான் பிரியன்.

“தமிழ் - சிங்கள புதுவருசம் சித்திரையிலை வருகுது. இது கூட உனக்குத் தெரியாதே?” என்று கடிந்தாள் சாந்தி.

தென்மொழி நாள்காட்டி		மீனம் (பங்குனி)		தி.வி.2036 (தி.வி.2005)	
நாயிறு		எ	கச	உக	உௌ
		20	27	3	10
திங்கள்	க	௮	கரு	உஉ	உக
	மார்க்கசி 1	21	28	4	11
செவ்வாய்	உ	கூ	ககூ	உந	ந0
	15	22	29	5	12
அறிவன்	ந	க0	கௌ	உச	நக
	16	23	30	6	13
வியாழன்	ச	கக	க௮	உரு	
	17	24	31	7	
வெள்ளி	ரு	கஉ	ககூ	உகூ	புதுப்பெரு தென்மொழி மார்க்கசி திசைப்படி மேலாதிசய
	18	25	௧	8	
காரி	கூ	கந	உ0	உௌ	தமிழ்ச்சிட்டு கிழை மார்க்கசி
	19	26	2	9	

“அவன் கேக்கிறது சரி பிள்ளை. உண்மையிலை இந்து சமயத்தவர்கள் தங்கடை சமய அனுஷ்டானங்களையும், சடங்குகளையும் தமிழுக்கு வரும் திதிகளிலேயே செய்வினம். ஆனால், இது ஆரிய வருசம் என்பதே சரியானது” என்றார் தாத்தா.

“அப்ப ஏன் ஆரிய வருசத்தை நாங்கள் பின்பற்றுகிறம்?” எனக் கேள்வியெழுப்பினான் இனியன்.

“ஆரியர்கள் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களின்ரை கையிலேயே அப்போது ஆதிக்கம் இருந்தது. அவர்கள்தான் வான சாஸ்திரத்திலையும் சிறந்து விளங்கினவை. பண்டைய வானசாஸ்திரக்காரர்களிலை ஆரியப்பட்டர் என்பவர் முன்னோடியாய் விளங்கியிருக்கிறார். அதாவை, இந்து மதத்தைப் பின்பற்றுகிற மக்கள் ஆரியர்களாவை வகுக்கப்பட்ட சாஸ்திரங் களுக்கு அமைவாகத் தங்கடை கருமங்களைச் செய்யினை. தமிழர்கள் என்போர் திராவிடர்கள் என்ற இனப் பிரிவினர். ஆனாலும் ஆரிய வழக்கங்களைப் பின்பற்றிக் கொண்டு அதையே திராவிட, தமிழ் வழக்கங்களாகக் கருதி விட்டினை”

“அப்ப தமிழ் வருசம் எண்டுறது....?” என்று கேட்டான் பிரியங்கா.

“தமிழ் வருசம் எண்டுறது திருவள்ளுவர் ஆண்டையே. இப்ப திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2036. இது யேசுகிறிஸ்து வருசத்துக்கு 31 ஆண்டுகள் முன்னாக அமைகிறது. உலகப் பொதுமறை என்று போற்றப்படும் திருக்குறளை ஆக்கியளித்த திருவள்ளுவரின் பெயரில் இந்தத் தமிழ் வருசம் அமைகிறது”

“ஓமோம்.... வள்ளுவர் ஆண்டு எண்டு உதயன் பேப்பரிலை போடுறவை.... நான் பாத்தனான்....” சாந்தி குறுக்கிட்டான்.

“ஆரிய வருசம் சித்திரையிலை தொடங்குது. அதே போல தமிழ் வருசம் - திருவள்ளுவர் ஆண்டு - தை மாதம் முதலாம் நாளில் தொடங்குது. உழவர் திருநாளாம் தைப்பொங்கல் தினத்தை முதலாம் நாளாகக் கொண்டு திருவள்ளுவர் ஆண்டு அமையுது. கதையோடை கதை... அமெரிக்காவின் விண்வெளி ஆய்வு நிறுவனமான “நாஸா” செவ்வாய் கிரகத்திலை மூன்று பெரிய பாறைகளைக் கண்டு பிடிச்சிருக்கு. அதுகளுக்கு மூன்று இந்தியப் பெயர்தான் சூட்டப்பட்டிருக்கு. சிறப்புமிகு வைரக் கல்லான ஹோஹினூர், தமிழர் திருநாளான பொங்கல், பழம் பெரும் பல்கலைக்கழகமான நாலந்தா ஆகியவையே அப்பெயர்கள்”

தமிழ் வருசம் தை, மாசி, பங்குனி எண்ட மாதங்களைக் கொண்டிருக்கும். என்ன தாத்தா?" என்று கேட்டான் இனியன்.

“இல்லையில்லை. தையிலை இருந்து மார்கழி வரை வாற பன்னிரண்டு மாதமும் தமிழ் மாதமல்ல. தமிழ் மாதத்தை வரிசைக் கிரமமாகச் சொல்லுறன்.

சுறவம், கும்பம், மீனம், மேழம், விடை, ஆடவை, கடகம், மடங்கல், கன்னி, துலை, நளி, சிலை என்பதாகத் தமிழ் மாதங்கள் அமையும். அதேபோல தமிழ் கிழமை நாள்கள் ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், அறிவன், வியாழன், வெள்ளி, காரி என அமையும்.

“ஆக புதனும், சனியுந்தான் பெயர் மாறுது. என்ன தாத்தா?” என்றான் பிரியன்.

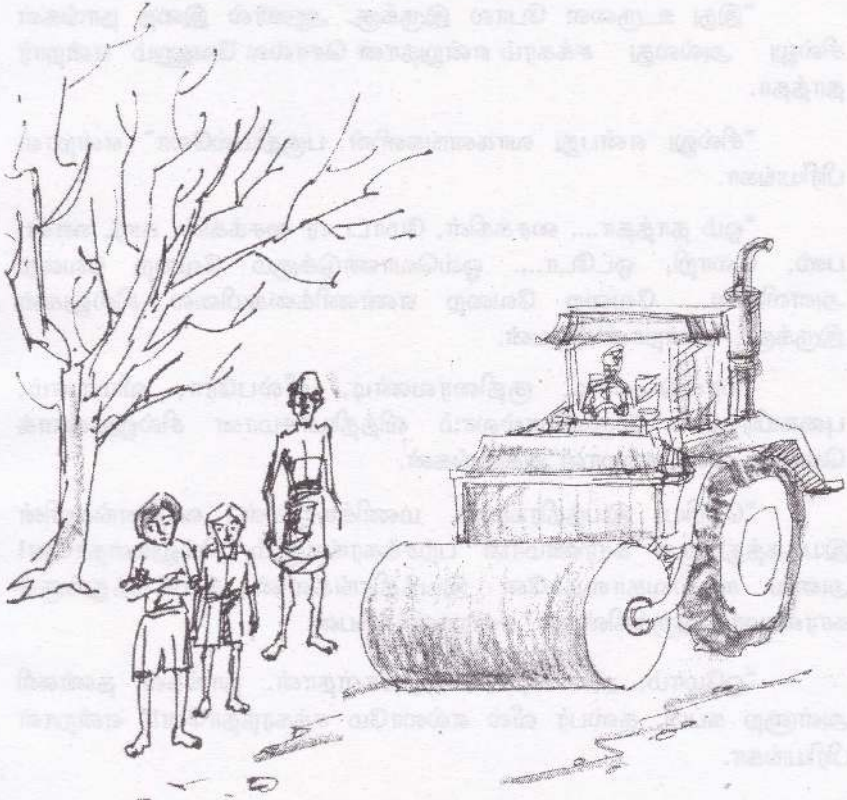
“ஓம் ஓம்... அதே போல எண்களும் தமிழ் எண்களாக வேறையிருக்கிறது. 1 முதல் 9 வரையான அராபிய இலக்கங்கள் முறையே க, உ, ந, ச, ரு, கூ, எ, அ, கூ என்று அமையும். தமிழ் நாட்டிலை தனித் தமிழ் இயக்கங்கள் இருக்குது. அவை வெளியிடும் நூல்களிலெல்லாம் தமிழ்ச் சொற்களும், தமிழ் இலக்கங்களுமே இருக்கும். தென்மொழி நாள்காட்டி முதலிய கலண்டர்களிலை இப்படி முழுமையாகத் திருவள்ளுவர் ஆண்டின் தமிழ் மாதங்களும், நாள்களும், எண்களுமே இருக்கும்”

“நாங்களும் இப்படிப் பின்பற்றலாமல்லே தாத்தா” என்றான் இனியன்.

“பின்பற்றலாம், பின்பற்றும் காலம் வரும்” என்று சொல்லியபடி தாத்தா எழுந்தார். பிள்ளைகளும் பின் தொடர்ந்தனர்.

(31-07-2005)

08

வீதி செப்பனிடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கற்களைப் பரப்பி உருளையினால் அவற்றை இறுகச் செய்து கொண்டிருந்தனர். சிறுவர்கள் அந்தச் செயற்பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, செல்லையா தாத்தா அவ்விடத்திற்கு வந்தார்.

“உருளை கற்களை நசித்து இறுக்குகிறதே தாத்தா! அது நிறையப் பாரமாக இருக்கும் என்ன?” என்றான் இனியன்.

“இது உருளை போல இருக்கு. ஆனால் இதை நாங்கள் சில்லு அல்லது சக்கரம் என்றுதான் சொல்ல வேணும்” என்றார் தாத்தா.

“சில்லு என்பது வாகனங்களின் பகுதியல்லோ” என்றாள் பிரியங்கா.

“ஓம் தாத்தா.... சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள், கார், வான், பஸ், லொறி, ஓட்டோ.... ஒவ்வொண்டுக்கும் வேறை வேறை அளவிலை... வேறை வேறை எண்ணிக்கையிலை சில்லுகள் இருக்கு...” என்றான் பிரியன்.

“மாட்டுவண்டி, குதிரைவண்டி, வீல்பரோ, விமானம், புகையிரதம்... இதுகளெல்லாம் வித்தியாசமான சில்லுகளைக் கொண்டவை” என்றான் அகிலங்கன்.

“பெரிய இயந்திரங்கள், மணிகூடுகள், வாகனங்களின் இயக்கத்துக்குக் காரணமான பற்சக்கரங்களும் சில்லுகள்தானே! அவை சுழல்வதால்தானே இயந்திரங்களின் இயக்கத்துக்குக் காரணமாக இருக்கின்றன” என்றான் பிரியன்.

“ஓமோம்...அவையும் சக்கரங்கள்தான். நாங்கள் தண்ணி அள்ளுற கப்பி, கஸ்பர் வீல் எல்லாமே சக்கரந்தானே!” என்றாள் பிரியங்கா.

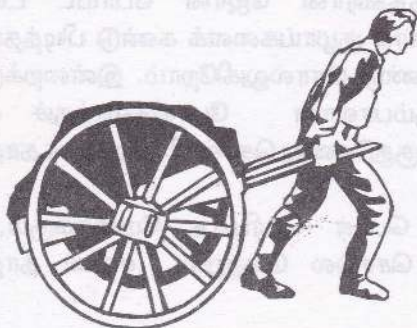
எல்லாவற்றையும் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டிருந்த தாத்தா சொன்னார். “மனித நாகரிக வளர்ச்சியிலை சில்லு கண்டு பிடிக்கப்பட்டது மிக முக்கியமான புரட்சி என்று சொல்லலாம். பொருள்களையும் ஆள்களையும் கொண்டு போறதுக்கு மனிதர்களையும் மிருகங்களையும் பயன்படுத்திய மனிதன் சில்லுகளைக் கண்டுபிடிச்ச பிறகுதான் இலகுவாக இவற்றைக் கொண்டு போக முடிஞ்சது”

“சில்லுகளைக் கண்டுபிடிச்சது ஆர் தாத்தா?” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“ஆரோ ஒரு புனைவாற்றல் மிகுந்தவனோ... புதுமையை நாடும் குழுவினரோ இதைக் கண்டுபிடிச்சிருக்கலாம்... ஆனால், ஆர் கண்டுபிடிச்சதெண்டு தெரியாது. இண்டைக்கு ஈரான், ஈராக் பகுதியாக இருக்கிற இடத்திலை ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மொசப்பத்தேமியா என்ற நாகரிகம் வளர்ந்திருந்தது. அங்கைதான் முதன் முதலில் இந்தச் சில்லுகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன. மூன்று பலகைகளை இணைத்து இந்தச் சில்லுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால், அதுக்கு முன்னமே தோல், மரப்பட்டை, குடைந்து எடுக்கப்பட்ட மரம் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தி சறுக்கு வண்டிகளைச் செய்து பயன்படுத்தியிருக்கினை வட ஐரோப்பாவிலை வாழ்ந்த மக்கள். இந்தச் சறுக்கு வண்டிகள்தான் மனிதனுடைய முதல் வாகனம். இதுகளுக்குச் சில்லுகள் இருக்கேல்லை. பனிபடர்ந்த தெருக்களில் இவை இழுத்துச் செல்லப்பட்டன. அதுக்குப் பிறகு மரக்குற்றிகளை அடுக்கி பாரமான பொருள்களை அவற்றின் மீது வைத்து உருட்டுவதன் மூலம் வேறு இடங்களுக்குக் கொண்டு போனார்கள். இதனுடைய அடுத்த கட்டமாகத்தான் சில்லு கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கும்” என்றார் தாத்தா.

“சில்லு கண்டுபிடிக்க முன்னம் பெரிதும் சிரமப்பட்டிருப் பினை என்ன தாத்தா?” என்றான் இனியன்.

“ஓமோம்... கண்டு பிடிச்ச பிறகும் பல பிரச்சினைகள் இருந்தன. ஆரம்பத்திலை, வட்டமாக இருக்கிற மரத்தை இரு துண்டுகளாக்கி அந்தத் துண்டுகளுக்கு நடுவில் துளையிட்டு, அந்தத் துளைகளுக்குள் தடிகளைச் செருகி, அத்தடிகள் இரண்டையும் பக்கவாட்டாக இரு தடிகளால் இணைத்துக் கட்டி ஒரு வாகன மாக்கினர்.

இப்படிச் சக்கரங்கள் பெரிசாக, பாரமாக இருந்ததால் அந்த வாகனத்தை இழுப்பதில் சிரமப்பட்டனர். அதனாலை இரும்புச் சட்டங்களைப் பாவிச்சு சில்லுகளின் பாகங்களை இணைத்தனர். பிறகு மரத்தின் பகுதிகளைக் குறைத்தனர். பாரமும் குறைந்தது.

பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லும் போது மழை காலத்திலை சில்லுகள் புதைந்தன. இதுக்குத் தீர்வு காண்பதற்காகவே கற்களாலை பாதைகளை அமைத்தனர். பாதைகளை அமைக்க வென்று கற்களை உடைச்சு, பொழிஞ்சு பயன்படுத்தினர். பாதையின் மேற்பரப்பு சமமாகவும் உறுதியாகவும் இருப்பதற்காக உருளையைப் பயன்படுத்திச்சினை” என்றார் தாத்தா.

“அப்ப சில்லுத்தான் பாதையையும் உருவாக்கிச்சு” இல்லையா தாத்தா?” என்றான் அகிலங்கள்.

“உண்மைதான்! ஆனால், இந்த மரச்சில்லுகள் பாதையில் போகேக்கை ஒரே அதிர்வாக இருந்தது. குலுங்கிக் குலுங்கித்தான் போக வேண்டியிருந்தது. இதைக் குறைப்பதற்கு இரும்பினால் வெளிப் பகுதிகளை அமைத்தனர். இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போல 1888 ஆம் ஆண்டிலை பிரித்தானியாவிலுள்ள கால்நடை மருத்துவரான ஜோன் போய்ட் டன்லப் என்பவர் காற்றடைத்த சக்கரக் குழாய்களைக் கண்டு பிடித்தார். அதைத்தான் நாங்கள் ரியூப் எண்டு சொல்லுகிறோம். இன்றைக்கு இந்த ரயரும், ரியூப்புமே பெரும்பாலான போக்குவரத்துச் சாதனங்களிலை பயன்படுத்தப்படுகது” என்று சொல்லி முடித்தார் தாத்தா.

“அந்தப் பெயர் தெரியாத மேதைக்கும், டன்லப்புக்கும் நாங்கள் நன்றி சொல்ல வேணும்... என்ன தாத்தா?” என்றான் இனியன்.

“நிச்சயமாக ....” என்றபடி தாத்தா புறப்பட்டார். உருளை இயந்திரம் தன் வேலையை முடித்து ஓரமாக நிறுத்தப்பட, தார் ஊற்றும் பணி தொடங்கியது. சிறுவர்களும் கலைந்தனர்.

(14-08-2005)

09

செல்லையா தாத்தா பனங்கூடலுக்கால் வருவதைக் கண்ட சிறுவர்கள் விளையாடுவதை நிறுத்தி விட்டு, புளியமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டனர். வந்த தாத்தா ஏற்கனவே மைதானத்தைச் சுத்தப்படுத்திக் குவித்து வைத்திருந்த புற்கள் இருந்த

இடத்திற்குச் சென்று அதற்குத் தீ மூட்டினார். பின்னர் சிறுவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்தார்.

“நாங்கள் யோசிக்கேல்லை தாத்தா. நீங்கள் செய்து போட்டியன்” என்று சொன்னாள் சாந்தி.

“அந்தக் குப்பைக்குள்ளை பாம்பு பூச்சியன் இருந்து, அது உங்களைக் கடிச்சால் கரைச்சல். அதைவிட மழை வந்தால் இவ்வளவும் திரும்ப முளைச்சு விடும்” என்றார் தாத்தா.

“ஒரு சின்ன நெருப்பு இப்பிடிப் பெருந்தீயாய் முளாசி எரியுது என்ன தாத்தா!” என்றான் இனியன்.

“பாரதியார் ஒரு பாட்டுப் பாடியிருக்கிறார்.

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன் - அதை

அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்

வெந்து தணிந்தது காடு - தழல்

வீரத்தில் குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ? என்று,

ஒரு சின்னத் தீப்பொறி ஒரு காட்டையே அழிக்கும் வல்லமை பெற்றது” என்றார் தாத்தா.

“தீயை ஆர் கண்டு பிடிச்சது தாத்தா?” என்று கேட்டாள் பிரியங்கா.

“யாரோ... தெரியாது. ஆனால் தீயை இயற்கையில் இருந்துதான் மனிசன் அறிஞ்சு கொண்டான்” என்றார் தாத்தா.

“எப்படி?” சாந்தி கேட்டாள்.

“எங்கடை மூதாதையர்கள் - ஆதி மனிதர்கள் - மிருகங்கள் போலை காட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களல்லோ!

அவர்கள் இப்படி வாழ்க்கை நடத்தேக்கை திடீரெனக் காடுகள் தீப்பற்றி எரியும். அதுக்குள்ளை அம்பிட்டு மிருகங்களும் பறவையளும் சாகும். மனிசருங்கூடத்தான். அப்பவெல்லாம் மனிசன் பயந்து நடுங்கி மிருகங்களோடை மிருகங்களாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்...

அப்ப அவனுக்கு நெருப்பு ஒரு அச்சமூட்டும் விசயமாகவே இருந்தது. அப்பவெல்லாம் இறந்த மிருகங்களின் இறைச்சியையும், கிழங்கு வகைகளையுமே சாப்பிட்டு வாழ்ந்தான். காடு எரிஞ்சு அணைஞ்சு பிறகு, அதில் அகப்பட்டு இறந்த விலங்குகளது இறைச்சியையும் மனிசன் சாப்பிட்டான். அவனுக்கு அந்த இறைச்சி

சுவையானதாக இருந்தது. எனவே, நெருப்பிலை இறைச்சியை வேக வைத்தால் அது சுவையாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான்...

காலப் போக்கிலை கல் ஆயுதங்களாலை மிருகங்களை வேட்டையாடும் அறிவைப் பெற்றான். கற்களை ஒன்றோடொன்று உரசும் போது அதிலிருந்து தீப்பொறி எழுவதைக் கண்டான். அவ்வாறு உரசித் தீயை உண்டாக்க முடியும் என்ற அறிவைப் பெற்றான். இப்பிடித்தான் தீயை உருவாக்கிக் கொண்டான்.” என்றார் தாத்தா.

“உண்மைதான் தாத்தா. ஆதிமனிதன் மிருகங்களை வாட்டுவதற்கும், குளிரிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் நெருப்பைப் பயன்படுத்தினதாக நான் படிச்சிருக்கிறன்” என்றான் அகிலங்கள்.

“மனித வரலாற்றிலை முதலாவது பாய்ச்சல் என்பது நெருப்பைக் கண்டு பிடிச்சதுதான். இரண்டாவது பாய்ச்சல் சில்லைக் கண்டு பிடிச்சது” என்றார் தாத்தா.

“அப்ப பாய்ஞ்சு பாய்ஞ்சுதான் நாங்கள் முன்னேறி வந்திருக்கிறம் இல்லையா...?” என்றான் பிரியன்.

“உங்கடை மூதாதையர்கள் குரங்குதானே! அது பாய்ஞ்சுதானே வரும்” என்று கிண்டலடித்தான் இனியன்.

“எங்கட அப்பு ஆச்சியவையின்ர காலத்திலை நெருப்புப் பெட்டி இருக்கேல்லை. அவை தீத்தட்டுக் கட்டையளைத்தான் பாவிச்சவை” என்றார் தாத்தா.

“இரண்டு கருங்கல்லை எடுத்துத் தட்டினால் பொறி வரும்ல்லோ! அதைப் பஞ்சிலை பிடிச்சால் நெருப்பு மூளும். அதைத்தானே தீத்தட்டுக் கட்டை எண்டுறியன்” என்று கேட்டான் இனியன்.

“ஆரம்பத்திலை அப்பிடித்தான் செய்தவை. ஆனால் நான் சொல்லுறது அதுவல்ல. கிளவந்தடியிலை செய்யிறது. நல்லா முத்தின, நேரான கிளவமரத்தை எடுத்து, அதைக் குடைஞ்சு போட்டு, அதுக்குள்ளை இன்னொரு தடியைச் செருகிக் கடைய வேணும். அப்பிடிக் கடையும் போது தீ உருவாகும். அந்தத் தீத்தட்டுக்

கட்டைக்குள்ளை பஞ்சையும் போட்டிருக்க வேணும். பஞ்சிலை தீ பற்றினாப் பிறகு அதைக் கொண்டு ஏனைய தேவைகளுக்குத் தீயைப் பயன்படுத்தலாம்.” என்றார் தாத்தா.

“அதென்ன தாத்தா கடையிறது?” என வினவினான் பிரியன்.

“மத்தில் தயிர் கடையிறது என்று கேள்விப்படவில்லையோ... அதை இப்ப எங்கை பார்த்திருப்பியள். சரி, ஆட்டுக்கல்லிலை தோசைக்கு உழுந்து ஆட்டேக்கை பாக்கேல்லையோ... அதைத்தான் கடையிறது என்று சொல்லுறது. எங்கடை வீடுகளிலையெல்லாம் அந்தக் காலத்திலை தீத்தட்டுக்கட்டையள் இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் இரவிலை சமையல் முடிஞ்சாப் பிறகு உமியைச் சேர்த்து வைத்து நெருப்பு மூட்டி விடுவினை. விடிய அந்த நெருப்பிலை அடுப்பு மூட்டுவினை. பிறகு இரவிலை உமியினை மூட்டுவினை. இப்படித்தான் நெருப்பைப் பயன்படுத்தினவை. அப்படியில்லை யெண்டால்தான் தீத்தட்டுக்கட்டையிலை நெருப்பு மூட்டுவினை” என்றார் தாத்தா.

“மின்சாரம் வர முந்தி வெளியிடங்களுக்கு இரவிலை போகேக்கை வெளிச்சத்துக்கு எதைப் பயன்படுத்திச்சினை?” என வினவினாள் பிரியங்கா.

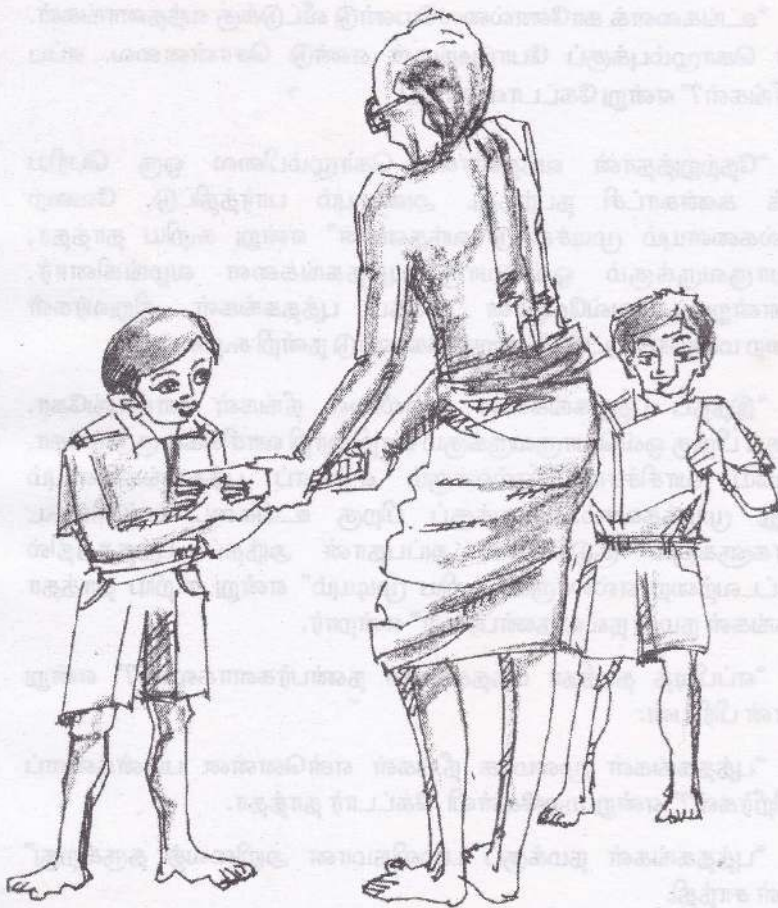
“தென்னஞ் சூள்களைப் பயன்படுத்தித்தான் வெளிச்சத்தை உண்டாக்கிச்சினை. தென்னம்பாளை இருக்கல்லோ.. அதைச் சேர்த்துக் கட்டி அதிலை நெருப்பை மூட்டுவினை. நெருப்புப் பற்றியதும் அதை அணைத்து விடுவார்கள். இப்ப எரியாது. ஆனால் நெருப்பு இருக்கும். இந்த நெருப்பை அசைத்து அசைத்துப் போகும் போது, காற்றோடு உரசி ஒளிரும். அந்த வெளிச்சத்திலைதான் பயணம் செய்வார்கள். அது ஒரு காலம். மைக்கல் பரடே மின்சாரத்தைக் கண்டு பிடித்து அந்தக் காலத்தை மாத்திவிட்டார்” என்று சொல்லியபடி தாத்தா எழுந்தார்.

சிறுவர்களும் எழுந்தனர். எரிந்து முடிந்த குப்பையிலிருந்து மெல்லியதாகப் புகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. தாத்தா அதனருகே சென்று தடியால் கிளறி விட்டார். எரியாது இருந்த குப்பைகளையும் ஒன்று சேர்த்தார். இப்போது குப்பை சுடர் விட்டு எரியத் தொடங்கியது. திருப்தியோடு தாத்தாவும் குழந்தைகளும் நடந்தனர்.

(04-09-2005)

10

புளியடியில் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது “தாத்தா வாறார்” என்று இனியன் குரல் கொடுத்தான். சிறுவர்கள் விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு, தாத்தாவுக்கு அருகே வந்தனர்.

“உங்களைக் காணெல்லையெண்டு வீட்டுக்கு வந்தனாங்கள். நீங்கள் கொழும்புக்குப் போட்டிங்கள் எண்டு சொன்னவை. எப்ப வந்தனீங்கள்?” என்று கேட்டாள் சாந்தி.

“நேற்றுத்தான் வந்தனான். கொழும்பிலை ஒரு பெரிய புத்தகக் கண்காட்சி நடந்தது. அதையும் பார்த்திட்டு, வேறை அலுவல்களையும் முடிச்சிட்டு வந்தனான்” என்று கூறிய தாத்தா, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு புத்தகங்களை வழங்கினார். ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறான கதைப் புத்தகங்கள். சிறுவர்கள் அவற்றை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொண்டு நன்றி கூறினர்.

“இந்தப் புத்தகங்களை முதலிலை நீங்கள் வாசியுங்கோ. அதுக்குப் பிறகு ஒவ்வொருவருக்கும் மாறி மாறி வாசிக்கக் குடுங்கோ. இப்பிடியே வாசிச்சால் எல்லாரும் எல்லாப் புத்தகங்களையும் வாசித்து முடிக்கலாம். அதுக்குப் பிறகு உங்கடை பள்ளிக்கூட நண்பர்களுக்கும் குடுங்கோ. அப்பதான் அந்தப் புத்தகத்தில் கூறப்பட்டவற்றை எல்லாரும் அறிய முடியும்” என்று கூறிய தாத்தா “புத்தகங்கள் நமது நல்ல நண்பர்கள்” என்றார்.

“எப்பிடித் தாத்தா புத்தகங்கள் நண்பர்களாகலாம்?” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“புத்தகங்கள் மூலமாக நீங்கள் என்னென்ன பயன்களைப் பெறுகிறீர்கள்?” என்று மறுகேள்வி கேட்டார் தாத்தா.

“புத்தகங்கள் நமக்குப் பலவிதமான அறிவைத் தருகிறது” என்றாள் சாந்தி.

“புத்தகங்கள் எமக்கு நல்ல வழிகாட்டிகளாக உள்ளன” என்றான் பிரியன்.

“புத்தகங்கள் நமக்கு மன மகிழ்ச்சியையும் ஆறுதலையும் தருகின்றன” என்றாள் பிரியங்கா.

“அப்படியெண்டால் உங்களோடு உறவாடி, உங்களை மகிழ்ச்சிப்படுத்தி, உங்களை நல்வழியிலை போக வைக்கும் ஆலோசனைகளைத் தந்து, அறிவையும் அனுபவத்தையும் புத்தகம் தருகுது என்கிறியளா?” என்று கேட்டார் தாத்தா.

“ஓம்... ஓம்...” என்றனர் சிறுவர்கள்.
“உங்கடை நல்ல நண்பர்களும் இப்படித்தான் இருப்பினை இல்லையா?”

மீண்டும் ஆமெனத் தலையசைத்தனர்.
“அப்ப... நூல்கள் உங்கடை நண்பர்களில்லையா?”
“நண்பர்கள் தான்!” என ஒரே குரலில் கூறினர்.

“இந்த நண்பன் ஒரு நாளும் உங்களோடு கோபிக்க மாட்டான். சண்டையிடமாட்டான். வஞ்சகமாகக் கூட பழக மாட்டான். எப்போதும் உங்களுடன் துணையாயிருந்து அன்பாகப் பழகுவான்” என்று தாத்தா சொல்லவும் “வாசிப்பதால் மனிதன் பூரணமடைகிறான் என்று கூறப்படுகிறதல்லே” என்றான் அகிலங்கள்.

“ஓமோம். அதை விட 'நூல் மேயா மனிதன் புல் மேயாமந்தை' என்றும் ஒரு முதுமொழி உள்ளது. 'நல்ல நூல்கள் உள்ள சிறு குடிசை ஒரு மாளிகை போன்றது' என்றொரு ஆங்கிலப் பழமொழியும் உள்ளது” என்றார் தாத்தா.

“நாங்கள் நூல்களை வாசிக்க வாசிக்கத்தான் எங்களால் தடக்கலில்லாமல் வாசிக்க முடியுது. அத்தோடு எழுத்துப் பிழையில்லாமல் எழுத்து வேறுபாடுகளைத் தெரிஞ்சு எழுதவும் முடியுது” என்றான் இனியன்.

“உண்மைதான்! 'தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத்தூறும் அறிவு' என்று வள்ளுவரும் கூறியுள்ளார். நூல்களைக் கற்கக் கற்கத்தான் எமது அறிவு கிணற்று நீருற்றுப் போல ஊறிப்பெருகும். உங்களுக்கு ஆர்வமான எல்லாப் புத்தகங்களையும் நீங்கள் வாசிக்க வேணும். 'கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான்' எண்டு எங்கடை ஊரிலை சொல்வார்கள். ஆரம்பத்திலை எல்லாத்தையும் வாசித்து உங்களுடைய அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேணும். அதுக்குப் பிறகு, தேர்ந்து எடுத்து வாசிப்பது அவசியமாகும். எமக்குத் தேவையான அறிவை வளர்த்து,

எமது முன்னேற்றத்திற்கு வழி கோலும் நூல்களைத் தெரிவு செய்து படிக்க வேண்டும்” என்றார் தாத்தா.

“இப்ப கொம்பியூட்டர் யுகமல்லே தாத்தா. அதனாலை இதுகளைப் படிப்பதில் ஆர்வம் குறையுது” என்றாள் சாந்தி.

“கொம்பியூட்டர் யுகந்தானிது. ஆனால் புத்தகங்கள் செலவு குறைந்தவை. எங்கேயும் எப்போதும் எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் பயன்படுத்தக்கூடியவை. புறப்பாதிப்புக்களும் அற்றவை. ஆனா, இப்ப கொம்பியூட்டரிலை பார்க்கக்கூடிய வகையில் புத்தகங்கள் வந்திட்டுது. அதுதான் சீடி எனப்படும் இறுவட்டுக்கள். ஈசாப் நீதிக்கதைகள், முல்லா கதைகள், தெனாலி இராமன் கதைகள், இராமாயணம், மகாபாரதம் எல்லாமே இறுவட்டுகளாக வந்து விட்டன. அதைவிட இணையச் சஞ்சிகைகள் வெளிவருகின்றன. பத்திரிகைகளைக் கூட இணையத்திலை பார்க்கலாம்.

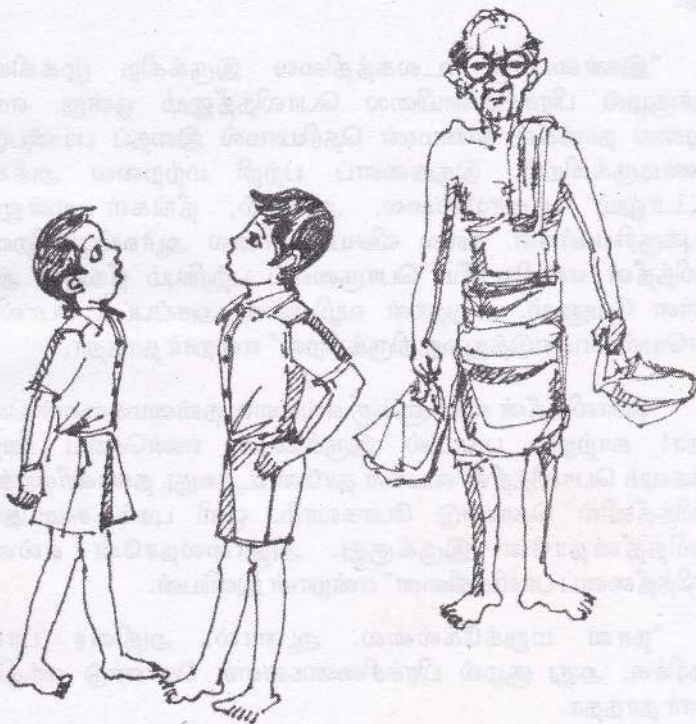

இன்னொரு விசயம், இணைய நூலகங்கள் பலவும் வந்து விட்டன. உலகத்தின் எந்த மூலையில் இருந்தும் எங்கோ தொலை தூரத்தில் வெளியிடப்பட்டு, எங்களாலை பார்க்க முடியாத புத்தகங்களை இணைய நூலகங்கள் மூலமாக நாங்கள் பார்க்கலாம். எங்கடை தமிழ் நூல்கள் எல்லாத்தையும் இணையத்திலை பார்ப்பதற்கான முயற்சிகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்குது.” என்று கூறி முடித்தார் தாத்தா.

“அப்பாடா... இனி எங்கடை பாடப்புத்தகங்களும் இணையத்திலை வந்தால் நல்லாயிருக்கும். இந்தப் புத்தக மூட்டையைச் சுமந்தே முதகு ஒடிஞ்சு போச்சுது” என்றான் பிரியன். சிறுவர்கள் எல்லோரும் சிரித்தனர். தாத்தாவும் சிரித்தபடி எழுந்தார்.

(16-10-2005)

11

புனங்குடலைக் கடந்து செல்லையா தாத்தா வந்து கொண்டிருந்தார். அவரது கைகளில் சில பொலித்தீன் பைகள் இருந்தன. தாத்தாவைக் கண்ட பிரியன் “தாத்தா வாறார்” என்று கூவியபடி புளியடியை நோக்கி ஓடினான். மற்றவர்களும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். செல்லையா தாத்தா

எல்லோரையும் நிற்குமாறு சைகை காட்டினார். ஓடிய சிறுவர்கள் நின்று தாத்தாவின் வரவை எதிர்நோக்கினர்.

“என்ன தாத்தா... கைகளில் பொலித்தீன்?” என்று கேட்டாள் சாந்தி.

“இண்டைக்கு உலகத்திலை இருக்கிற முக்கியமான சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினையிலை பொலித்தீனும் ஒன்று. எங்கடை நாட்டிலை நாங்கள் கண்மண் தெரியாமல் இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறம். இதுகளைப் பற்றி மற்றவை அக்கறைப் படாட்டாலும் பரவாயில்லை. ஆனால், நீங்கள் என்னுடைய அன்புக்குரியவர்கள். நல்ல விசயங்களிலை ஆர்வப்படுகிறவர்கள். பொலித்தீன் என்கிற தீய பொருளைப் பற்றியும் நீங்கள் அறிஞ்சு கொள்ள வேணும். அதுதான் வழியிலை அகப்பட்ட பொலித்தீனு களையெல்லாம் எடுத்து வந்திருக்கிறன்” என்றார் தாத்தா.

“பொலித்தீன் எங்களுக்கு எவ்வளவு நன்மைகளைச் செய்யுது தாத்தா! காற்றுப் புகாமல் இருக்கவும், எண்ணெய் ஊறாமல் இருக்கவும் பொலித்தீன் பைகள் தானே உதவுது. தண்ணீரைக் கூடப் பொலித்தீனில் கொண்டு போகலாம். ஒளி புகக் கூடியதாகவும் பொலித்தீன்தானே இருக்குது. அதாலைதானே எல்லாரும் பொலித்தீனைப் பாவிக்கினை” என்றான் இனியன்.

“நான் மறுக்கேல்லை. ஆனால், அதின்ர பாவனை அதிகரிச்சு, அது சூழல் பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வந்திட்டுது” என்றார் தாத்தா.

“பொலித்தீனாலை என்ன சூழல் பிரச்சினை?”... என்று வினவினாள் பிரியங்கா.

“பொலித்தீன் என்பது இலகுவாக உக்கி அழியாத ஒரு பொருள். இண்டைக்குப் பொலித்தீன் இல்லாத இடமேயில்லை. சாதாரண ரொபி தொடக்கம் பெரிய பொதிகள் வரை எல்லாமே பொலித்தீனால்தான் பொதி செய்யப்படுகின்றன. இவற்றைப் பயன்படுத்தி விட்டு வெளியே வீசி விடுகிறோம். இவை நிலத்தில் கிடந்து உக்காமல் இருக்கின்றன. மழை பெய்யும் போது இவற்றில் நீர் தேங்கி நிற்கிறது. இந்த அழுக்கு நீரில் நுளம்புகள் உற்பத்தியாகின்றன.

அதேபோல இந்தப் பொலித்தீன்களைக் கால்நடைகள் உட்கொண்டு, சமிபாடடையாமல் இறக்கின்றன. நீர் நிலைகளுக்குள் விழும் பொலித்தீன்கள் நீருற்றுக்களை அடைக்கின்றன. எல்லா இடங்களிலும் குப்பை போலப் பரவியிருக்கும் பொலித்தீன்களைச் சேர்த்து எரிக்கும் போதும் பிரச்சினைதான். இவற்றை எரிப்பதால் வளிமண்டலத்திலை ஓசோன் மண்டலம் பாதிக்கப்படுகது. இந்த ஓசோன் மண்டலந்தான் பூமியிலை உயிரினங்களுக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிற சூரியனின் புற ஊதாக் கதிர்கள் பூமியை நேரடியாகத் தாக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளும் கவசமாக இருக்குது. ஓசோன் படையிலை துவாரம் ஏற்பட்டால் பூமியிலுள்ள எங்களுக்குத்தான் பாதிப்பு. இப்பிடி பொலித்தீனுடைய தீமையான பக்கங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்” என்று கூறி முடித்தார் தாத்தா.

“பொலித்தீன் தீமையானது சரி, பொலித்தீன் பாவனையை எப்படி நீக்கலாம்? எங்கடை எல்லாத் தேவையிலையும் அதுதானே பயன்படுகிறது” என்றான் அகிலங்கள்.

“அந்தக் காலத்திலை நாங்கள் பொலித்தீனையே பாவிச் சனாங்கள். வாழையிலையிலை சாப்பிடுவம். மீன் வாங்கினாலும் தென்னோலையிலை செய்த உமலிலைதான் வாங்குவம். சிரட்டையிலையும், பிளாவிலையும் தண்ணி குடிப்பம். காசு வைக்கிற கொட்டப் பெட்டியிலையிருந்து குஞ்சுப் பெட்டி, மூடற்பெட்டி, கடகம் என்று பனையோலையால் செய்தவற்றால்தான் பொதி செய்வோம். காய்ந்த வாழைத்தடல் கூட சாப்பாட்டுக் கோப்பையாகவும், பொதி செய்யும் பொருளாகவும் பயன்பட்டிச்சது. இதைவிட கமுக மடல் சாப்பாடு பரிமாறவும், பொருள்களைக் காயவிடவும் பயன்பட்டிச்சது.

இயற்கையிலை கிடைச்ச பொருள்களை, அதுவும் கழிவாகப் போகிற பொருள்களைப் பயன்படுத்தினோம். அந்தப் பொருள்கள் பிறகு உக்கி பசனையாச்சு. இந்தப் பொலித்தீன் வந்து கொஞ்சக் காலந்தான். பழையபடி இயலுமான வரைக்கும் நாங்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்வமெண்டால் பொலித்தீனை இல்லாமல் செய்யலாம்” என்று தாத்தா சொல்லி முடிக்கவும்,

“எங்கடை வீடுகளிலை கிடக்கிற பொலித்தீனுகளை முதலிலை பொறுக்கி அப்புறப்படுத்துவமே” என்று கேட்டான் பிரியன்.

“அப்புறப்படுத்திறது சரி, அதை எங்கை போடுகிறது?” என்று வினவினாள் பிரியங்கா.

“எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து ஒவ்வொரு வீட்டிலையும் பொலித்தீனைப் பொறுக்குவம். பிறகு அதையெல்லாம் ஒரு உரப்பையில் போட்டுக் கட்டுவம். பிறகு மைதானத்திலை கொண்டு வந்து எரிப்பம்” என்றான் இனியன்.

“எரிச்சால் ஓசோன் பாதிக்கப்படுமென்று தாத்தா சொன்ன வரல்லே! நாங்கள் அதை ஒரு இடத்திலை புதைப்பம்” என்றான் அகிலங்கன்.

“பொலித்தீன் பைகளில் நாங்கள் மரக்கன்றுகளை உற்பத்தி செய்வம். மிகுதியை ஒதுக்குப்புறமான ஒரு இடத்திலை தாழ்ப்போம். ஏனெண்டால் பொலித்தீன் இலேசிலை உக்காது” என்றார் தாத்தா.

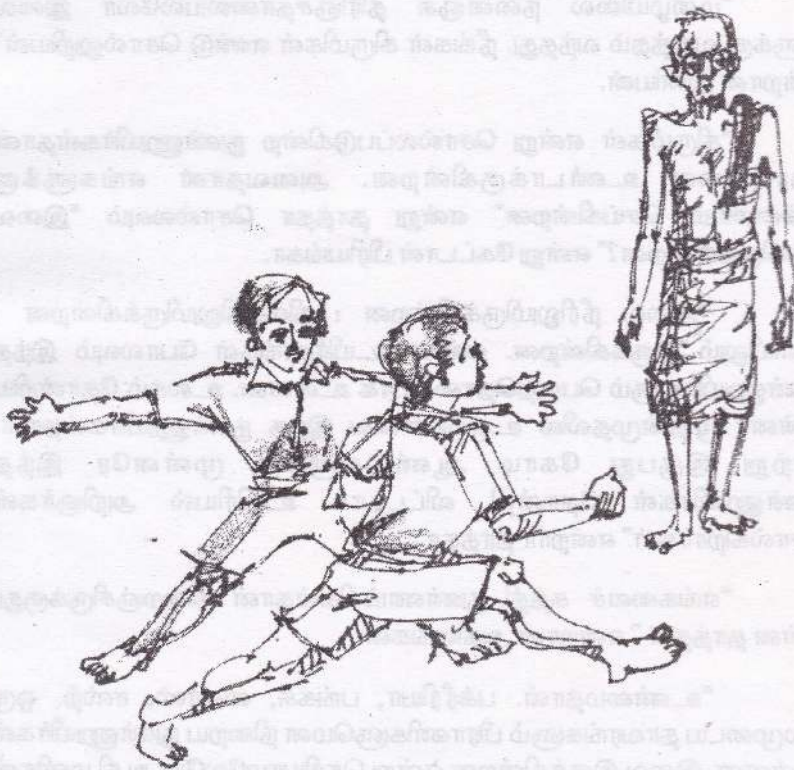
“ஓம் தாத்தா. இந்த முறை பிரதான வீதியோரமாக மரக்கன்றுகளை நடுவம். வெயில் காலத்திலை பாடசாலை விட்டு நடந்து வரும் போது ஒதுங்க ஒரு நிழலும் இல்லை” என்றாள் சாந்தி.

“அப்படியே செய்வோம்” எனத் தாத்தா சொல்லவும் சிறுவர்களும் தலையசைத்தார்கள்.

சரி, ஞெகிழியைச் சேகரிக்கத் தொடங்குவமா?” எனத் தாத்தா கேட்கவும், சிறுவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினர். “பிளாஸ்டிக், பொலித்தீன் என்பதன் தமிழ்ச் சொல்லுத்தான் ஞெகிழி” என்று தாத்தா சொல்லவும் எல்லோரும் சிரித்தனர். தாத்தா புறப்பட்டார். அவரின் பின்னே பிள்ளைகளும் சென்றனர்.

(30-10-2005)

12

மழைக்காலம் ஆரம்பமானதைத் தொடர்ந்து சிறுவர்கள் கிளித்தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். செல்லையா தாத்தாவைக் கண்டதும் விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு ஓடி வந்தனர். வைரவர் கோயில் மண்டபத்தில் எல்லோரும் ஒன்று கூடினர்.

சாந்தி இருமிக் கொண்டிருந்தாள். பிரியன் காலில் நீர்ச்சிரங்கு பட்ட புண் ஏற்பட்டதாகக் கூறினான்.

“கிருமிகள் நல்லாத் தாக்கீட்டுது போலை” என்றார் தாத்தா.

“மழையிலை நனைஞ்சு திரிஞ்சதாலையல்லோ இவையளுக்கு வருத்தம் வந்தது. நீங்கள் கிருமிகள் எண்டு சொல்லுறியள்” என்றான் இனியன்.

“கிருமிகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற நுண்ணுயிர்கள்தான் நோய்களை உண்டாக்குகின்றன. அவைதான் எங்களுக்கு நன்மையும் செய்கின்றன” என்று தாத்தா சொல்லவும் “இவை எங்கிருக்கின்றன?” என்று கேட்டாள் பிரியங்கா.

“இவை நீரிலுமிருக்கின்றன ; நிலத்திலுமிருக்கின்றன ; வளியிலும் இருக்கின்றன. எல்லா உயிரினங்கள் போலவும் இந்த நுண்ணுயிர்களும் பெருந்தொகையாக உள்ளன. உலகம் தோன்றிய பின்னர் முதன்முதலில் உருவானவை இந்த நுண்ணுயிர்கள்தான். நூற்று இருபது கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்த நுண்ணுயிர்கள் தோன்றி விட்டதாக உயிரியல் அறிஞர்கள் சொல்கிறார்கள்” என்றார் தாத்தா.

“எங்களைச் சுத்தி நுண்ணங்கிகள்தான் நிறைஞ்சிருக்குது. என்ன தாத்தா!” என்றான் அகிலங்கள்.

“உண்மைதான். பக்ரீரியா, பங்கசு, வைரஸ், ஈஸ்ட், ஒரு கலமுடைய தாவரங்களும் பிராணிகளுமென நிறைய நுண்ணுயிர்கள் உள்ளன. இவை இருக்கின்றன என்று தெரியாமலேயே ஆதி மனிதன் வாழ்ந்திருக்கிறான். மனிதக் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இருந்ததால்தான் மனிதனால் இவற்றை அடையாளம் காண முடியவில்லை. அதனால்தான் மனிதனால் இவை நுண்ணுயிர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. கிறிஸ்து பிறக்கு முன்னர் வாழ்ந்த கொலுமெல்லா போன்றவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாத உயிர்கள் காற்று மூலமும், நீர் மூலமும் உடலுக்குள் நுழைகின்றன என்று கூறியுள்ளனர். ஆனால் 17ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஹோலண்ட் தேசத்திலுள்ள டெல்ப்ட் நகரில் வாழ்ந்த லீவன் கொக் என்பவர்தான் இந்த நுண்ணுயிரிகளை முதன் முதலாகக் கண்டவர்.

அவர் துணிகளையும் உடைகளையும் விற்பனை செய்கின்ற ஒரு வியாபாரி. அவருக்கு வில்லைகளைப் பயன்படுத்தி பொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுதுபோக்கு இருந்தது. உருப்பெருக்கி வில்லைகளைப் பயன்படுத்திப் பார்க்கும்போதே அவர் நுண்ணங்கி களைக் கண்டுபிடித்தார். பிறகு பிரித்தானிய அறிவியல் கழகத்துக்கு அறிவித்து, தனது கண்டுபிடிப்பை உறுதிப்படுத்தினார்” என்றார் தாத்தா.

“அப்ப லீவன்கொக்தான் கண்ணுக்குத் தெரியாத உயிரினங்களை முதலிலை கண்டவர் என்ன? என்று கேட்டான் இனியன்.

“ஓம்! அதுக்குப் பிறகு லூயி பாஸ்ரர் என்பவர்தான் நுண்ணுயிர்கள் பற்றி முறையான ஆய்வுகளை முதன்முதல் மேற்கொண்டார். நோய்க் கிருமிகளையும் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான மருந்துகளையும் கண்டுபிடிப்பதற்கு பாஸ்ரரின் ஆராய்ச்சியே மூலகாரணமாகியது.

அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணரான லிஸ்டர் என்பவர் புண்களில் சிதல் பிடிப்பதால் நோயாளர் அடையும் துன்பங்களுக்கு பக்ரீரியாதான் காரணம் என்று கண்டறிந்து அதற்கான தடுப்பு மருந்தினைக் கண்டுபிடித்தார்.

இதுக்குப் பிறகு தொழு நோய்க்கான நுண்ணுயிரியை ஹன்சன் என்பவரும், காசநோய், வாந்திபேதி ஆகியவற்றுக்கான கிருமிகளை ஷேறாக் என்பவரும், நெருப்புக்காய்ச்சல் கிருமியை எடெத், காப்கி ஆகிய மருத்துவர்களும் கண்டு பிடித்தனர். இற்றை வரைக்கும் பல்வேறு நோய்களுக்குக் காரணமான கிருமிகள் எவை? என்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அதேபோல அவற்றுக்கான தடை மருந்துகளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலை முக்கியமானது என்னெண்டால் நோய்க்கான தடுப்பு மருந்தாகவும் இதே கிருமிகள்தான் உள்ளன. அதைவிட எங்களுடைய சமீபாட்டுக்கும் கூட இவை உதவி செய்கின்றன. பொருள்களை உக்கி அழியச் செய்வதும், தாவரங்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவுவதும் கூட இந்த நுண்ணங்கிகள்தான்” என்று கூறிமுடித்தார் தாத்தா.

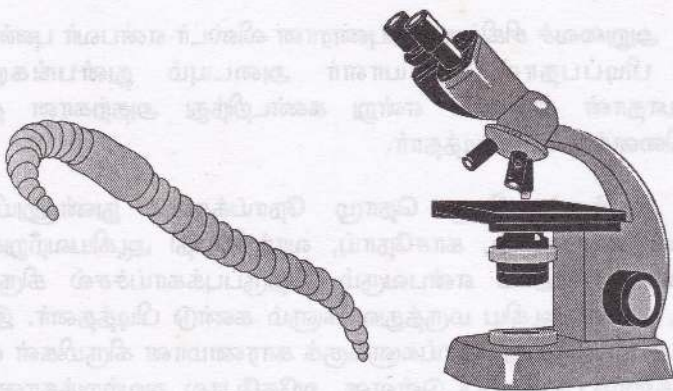
“தாத்தா! இந்த நுண்ணங்கிகள் நமது நண்பர்களா? எதிரிகளா?” என்று கேட்டான் இனியன்.

“நீர் நல்லவரா... கெட்டவரா?” என்று கேட்டார் தாத்தா.

“அதை நீங்கள் தான் சொல்ல வேண்டும்” என்றான் இனியன்.

“அதுபோல்தான் நுண்ணங்கிகளும் அவை செய்கின்ற செயலைப் பொறுத்து நண்பர்களாகவும் இருக்கலாம். எதிரிகளாகவும் இருக்கலாம். நண்பனானால் அரவணைப்போம். எதிரியானால் அடித்து விரட்டுவோம்” என்றபடி தாத்தா எழுந்தார். சிறுவர்களும் அவரின் பின்னால் தத்தம் வீடுகளை நோக்கி நடந்தனர்.

(04-12-2005)

திரு. சுப்பிரமணியம் ஸ்ரீகுமரன் வாண்மை மிக்க சிறந்த ஆசிரியர். கல்வியியலில் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். கல்விப்புலத்தில் எல்லோராலும் மதிக்கப்படுபவர். எவருடனும் இனிமையாகவும் இயற்கையாகவும் பழகி கல்விசார் அக, புறச் செயற்பாடுகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்பவர்.

ஆனால் அதனைவிட சிறந்த பண்பாளி - பத்துறைசார்ந்த விடயங்களையும் தெள்ளுதுமிழில், இலகு நடையில் அள்ளித்தரும் சமகால எழுத்தாளர் - என்ற இவரின் முகமே பெரிதும் துலங்குவதாகும்.

கலை, இலக்கியம், சமூகவியல், அறிவியல், கல்வியியல், பண்பாடு என்று பத்துறைப் பரிமாணங்களிலும் எழுதவல்ல திறமை படைத்தவர். இத்துறைகள் சார்ந்த தரம் மிக்க கட்டுரைகளையும் பத்திகளையும் உதயனிலும் ஏனைய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் பலவற்றிலும் எழுதியுள்ளார்.

ஸ்ரீகுமரன் என்ற இயற்பெயரை விட இயல்வாணன் என்ற புனைபெயரிலே பெரிதும் அறிமுகமாகியுள்ள இவர் சிறுவர் இலக்கியம் புனைவதிலும் முன்னணியில் திகழ்பவர். ஏனைய புனைபெயர்களிலும் மறைந்திருந்து புனைவிலக்கியங்களை நிறையவே படைத்தவர். பல இலக்கியப் போட்டிகளிலும் பரிசில்கள் பெற்றவர்.

சமூகத்தில் மதிப்பு மிக்க அறிஞர்களையும் இலக்கியவாதிகளையும் செவ்வி கண்டு அவர்களது துறைசார் பங்களிப்பையும் மற்றும் வாழ்க்கையையும் துலக்கமாகப் பதிவுசெய்து உதயன் மூலம் வெளிப்படுத்திய சமூக நோக்காளராகவும் இவர் திகழ்கின்றார். தனக்களிக்கப்பட்ட பொறுப்பைத் தயக்கமின்றியும் தள்ளிவீற்றியும் ஒப்பேற்றி முத்திரை பதித்த சிறப்புத் தகுதியையும் இவரிடம் கண்டேன்.

சிறுவர்களின் அறிவு விருத்தியைத் தூண்டும் வகையில் உதயனில் 'பாபு அண்ணா' என்ற புனைபெயரில் இவர் எழுதிய 'செல்லையா தாத்தாவும் செல்லக் குழந்தைகளும்' என்ற தொடர் நூல் வடிவம் பெறுவதையிட்டு உவகையடைகின்றேன்.

சிறுவர் மத்தியில் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்ற இத்தொடர் நூலுருவாகுவதால் சிறுவர்கள் மேலும் பயன்பெறுவர் என்பது எனது நம்பிக்கை. இயல்வாணனுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள். இவரது பத்துறைப் பணி மேலும் பல்கிப் பெருகிச் சிறப்புறுக: செழிப்புறுக.

Udayan

ம.வ.காணமயில்நாதன்

பிரதம ஆசிரியர்

உதயன் - சுஞ்சீவி